

Bělohradské listy

Časopis Bělohradu a okolí

Vydáno 23. 1. 2009 • Ročník IX • Cena 14,- Kč

1 / 2009

Objektivem Bělohradských listů

Z Bukoviny

Hřídelec

Mezihořská sjezdovka

Bruslení na Pardoubku

Foto: Alena Fléglová, Ladislav Šuchlík, Václav Lejdar, Josef Vágenknecht, Zdeněk Gloyan

BĚLOHRADSKÉ LISTY

Časopis Bělohradu a okolí 1/2009

- 2 **OBJEKTIVEM BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 **FEJETON**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 4 **ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
- 5 **STAROSTA ODPOVÍDÁ, ZM INFORMUJE**
- 6 **HODNOCENÍ ROKU 2008**
(PAVEL ŠUBR)
- 7 **KARDIOLOG MICHAL PAĎOUR**
(PŘEVZATO)
- 8 **GOLFOVÉ HRŠTĚ BYŠIČKY**
(PETR KOLÁŘ, JAN KALOUSEK)
- 9 **ZEPO LÁZNĚ BĚLOHRAD**
(VÁCLAV DOBEŠ)
- 10 **BYLO NEBYLO ANEB STARÉ POVĚSTI BĚLOHRADSKÉ**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 11 **KALAMITA V JEDENAČTYŘICÁTÉM**
(SVATOPLUK HRNČÍŘ)
- 12-13 **VÝZNAMNÉ VÝROČÍ KARLA VÁCLAVA RAISE**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 14 **ROZHOVOR SE STAROSTOU ŠÁROVCOVY LHOTY**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 15 **BULHARSKÁ MISE**
(JAROSLAV JIRÁSKO, JIŘÍ ULVER)
- 16 **CEMENTÁRNA LADISLAVA OBEŠLÝ**
(SVATOPLUK HRNČÍŘ)
- 17 **DISKUZE, POLEMIKA**
- 18 **Z DOPIŠŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 **UDÁLOSTI - ZAJÍMAVOSTI**
- 20 **ZA HOKEJEM I**
(EDUARD ČELIŠ)
- 21 **BODYČEK A KARAFIÁT**
(EDUARD ČELIŠ)
- 22 **KULTURA**
- 23 **ŽELEZNICE ALENY FLÉGLOVÉ**

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STR. 1 LADISLAV STUHLÍK
BĚLOHRADSKÉ NÁDRAŽÍ
STR. 24 LADISLAV STUHLÍK
HORNOVESKÁ ZASTÁVKA

DALŠÍ ČÍSLO BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ

VYJDE 20. 3. 2009

Bělohradské listy

Vydává Město Lázně Bělohrad

Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Hana Friedrichová, Svatopluk Hrnčíř, Václav Lejdar, Josef Špür, Ing. Pavel Šubr, Mgr. Antonie Vanišová, Ing. Lenka Vichnarová.

Povoleno MK ČR pod č. E 10901

Adresa: Město Lázně Bělohrad

Městské kulturní středisko,

Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon: 493 792 208, Fax: 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Grafika, sazba a tisk: tiskárna ARPA,

Kotkova 792, Dvůr Králové n. L.

Zájmová skupina - VANDAL

Procházel jsem zámeckým parkem tak, jako mnohokrát předtím a šel se pokochat krásou. Tedy chtěl se kochat, uklidňovat a relaxovat, ale bohužel ani jedno z toho nenastalo. Místo hezkého prostředí samý zmar a zkáza. Z prokopnutého krytu lampy veřejného osvětlení na mě čouhaly dráty i s pojistkou, pod pošlapanými lavičkami se válela spousta odpadků, které tam někdo odhodil, když zřejmě předtím rozšlapal několik odpadkových košů. Nehezke vyřezávky v kůře mladých stromků kdosi doplnil ulomením celých vršků mladé výsadby. Vytrhané a ukradené sazenice, sem tam nějaký psí exkrement. Mé oko padlo na další a další „okrasy a vylepšení“ parku. A to nejen zámeckého parku, podobné výjevy jsou k vidění po celém Bělohradě.

Štve mě to a asi nejen mě, protože rozhořčené hlasy na tohle téma slyším často.

Musím uznat, že se zaměstnanci údržby města snaží, seč jim síly stačí. Hrabou listí, uklízí odpadky, opravují poškozené a dávají nové lavičky, vysazují stromy, keře a květiny. Ale nestíhají a ani stíhat nemohou, ničitelů je bohužel vždycky víc a stále přibývají.

Podle staré zkušenosti sledují každou akci alespoň čtyři oči. Oči aktéra a pak ještě jedny, ty, které ji z povzdálí záměrně nebo mimoděk pozorují. Nechci a ani nemám v úmyslu vyzývat někoho k práškačství nebo k tvrdým útokům na aktéry těchto akcí. Spíš si myslím, že by bylo dobré se jako rodič podívat na svoje děti, kde tráví volné chvíle, kdo má psa, může se třeba stavit na městském úřadě, kde je možné si zdarma vyzvednout pytlíky na psí hovínka a ty pak používat, nebo se alespoň při setkání s touhletočinností tvářit našťavaně a občas to těm vandalům říct.

Vandalové, to je to správné slovo, ale co skutečně znamená? Na internetovém vyhledávači jsem k tomu našel následující:

Vandalové byli germánský kmen, pocházející údajně ze Skandinávie či břehů okolo Baltského moře. Vandal dnes pro každého z nás znamená synonymum k ničení, bezdůvodné krutosti, zkáze a popření všeho lidského. Byli to oni, kdo zapříčinili rozpad římského impéria. Tento čin rozhořčil císaře Justiniána a po neúspěšném vyjednávání o navrácení původního stavu vypravil proti Vandalům svého vojevůdce Belisara a invazní armádu. Ač původně Belisarovi nikdo moc nevěřil, ten se přesto úspěšně vylodil a za podpory domácího obyvatelstva, které v něm vidělo osvoboditele, Vandaly porazil. Téměř všichni Vandalové skončili jako otroci nebo v lepším případě jako námezdní dělníci a nakonec poražení zmizeli v propadlišti dějin. Vandalové si nikdy nevytvořili vlastní písemnictví a měli i odpor ke stavbě budov, takže dnes o nich víme jen z vyprávění historiků. Tolik historická fakta.

Bylo by krásné, kdyby i ti dnešní vandalové zmizeli z Bělohradu v propadlišti dějin. Nic hodnotného nevytvářejí a o jejich vztahu ke stavění budov nic nevím. Jisté je, že své písmo mají, jsou to nápisy a kryptogramy na zdech budov vyvedené v pestrých barvách pomocí sprejů. Možná, že jsou někdy i hezké, ale pochybuji, že se líbí majitelům dotčených nemovitostí. Tady hubování a stížnosti nepomohou, bez podpory domácího obyvatelstva nemá likvidace vandalů naději na úspěch.

Ladislav Stuchlík, foto: autor

Jak vidíte z pohledu své nové funkce budoucnost obchvatu města Lázní Běléhradu?

V loňských říjnových volbách jsem byl zvolen do Zastupitelstva Královéhradeckého kraje pro roky 2008 – 2012. Na ustavujícím zasedání tohoto zastupitelstva dne 12. listopadu 2008 jsem poté byl zvolen do funkce předsedy výboru pro dopravu Zastupitelstva Královéhradeckého kraje.

S touto funkcí je spojeno vše, co se týká dopravy v rámci kraje, to je zajištění dopravní obslužnosti do všech obcí a dále rekonstrukce, opravy a údržba celé sítě silnic II. a III. třídy v rámci kraje. Toto jsem chtěl říci do úvodu, aby bylo zřejmé, proč padla výše uvedená otázka.

V prvé řadě bych chtěl říci, abychom nehovořili o obchvatu, ale spíše o přeložce silnic II/284 a II/501. Tato myšlenka není nijak nová, o této variantě se již uvažovalo v první polovině minulého století a byla zařazena i do územního plánu města z roku 2002. Do popředí zájmu se tato přeložka dostala po vydání nového „Lázeňského zákona č.164/2001 Sb. v platném znění“. Od té doby se diskutuje o trase přeložky, zejména po ustavení občanského sdružení „Bílý Hrad“. Roky plynuly a finanční prostředky, které se na tuto akci připravovaly, vždy odpluly někam jinam.

Pokud chceme, aby opravdu tato přeložka silnic byla realizována, je nejvyšší čas se dát dohromady a táhnout za stejný konec provazu, protože rokem 2013 vyschnou prameny přítoku finančních prostředků z Evropských fondů a z vlastních prostředků kraje na takovou akci nebudeme mít dostatek peněz.

Celá akce může být odstartována schválením změny č. 2 územního plánu Města Lázní Běléhrad, která by měla být dokončena na jaře roku 2009 a která mírně upravuje trasu přeložky u křížení se železnicí.

K této problematice byla svolána schůzka zainteresovaných na MěÚ L. Běléhrad dne 4. prosince 2008. Na této schůzce byla předložena projektová dokumentace přeložky. Jde o přeložku silnice II/284 severovýchodním směrem od Miletína s vyústěním v Prostřední Nové Vsi u hasičské zbrojnice, kde bude kruhový objezd, a dále bude pokračovat přeložkou silnice II/501 západním směrem s podjezdem pod železniční trať a vyústěním u Kotykova rybníka opět kruhovým objezdem. Toto je nejjednodušší varianta, která nejméně zasahuje do obytných budov, je v souladu s územním plánem města z roku 2002 a kladně se pro ni vyjádřila řada odborníků.

Tato přeložka nemá význam pouze pro Anenské slatinné lázně a.s., jak se všude prezentuje, ale bude mít velice pozitivní dopad na rozvoj města, zklidní se i ulice T. G. Masaryka a zejména se zpřístupní pozemky mezi obcí Brtev a L. Běléhradem, kde do budoucna může dojít k rozšíření výstavby jak pro individuální bydlení, tak pro drobné služby. To samé bude platit i pro přeložku II/501 od hasičské zbrojnice v Prostřední Nové Vsi směrem k železniční trati. Celá přeložka bude mít charakter komunikace v intravilánu obce, typu M8, to znamená šířka komunikace 7 metrů a počítá se i s odbočkami pro místní komunikace. Vzhledem k tomu, že celkové náklady na přeložku se budou přibližovat částce 200 mil Kč, je zapotřebí, aby celá příprava proběhla do konce roku 2009, aby v roce 2010 byla podána žádost na Evropské fondy a po kladném vyřízení bude možno započít s realizací na přelomu roku 2011 a 2012.

K tomu, aby tyto termíny mohly být dodrženy, je zapotřebí vykonat velký kus práce. Z mé strany byl dán příslib, že tato akce bude zařazena mezi prioritní projekty Správy a údržby silnic Královéhradeckého kraje, a.s., kde jsem členem představenstva, a Město Lázní Běléhrad bude garantem výkupu pozemků – předběžných příslibů k prodeji. Ceny budou stanoveny na základě tržní ceny a uhrazeny rovněž Královéhradeckým krajem.

Vážení spoluobčané, toto je nástin, jak je možno zajistit přeložku výše uvedených silnic II. třídy na území města z peněz Evropské unie. Pokud tuto šanci promarníme, naše děti a vnoučata nám toto dlouho nebudou moci zapomenout, tak jako my nyní říkáme, že toto mohlo být již dlouhou dobu hotovo a my jsme mohli přemýšlet, jak dále vylepšovat a zvelebovat naše krásné město, které nám spousta návštěvníků závidí.

Vlastimil Dlab

Předseda výboru pro dopravu Královéhradeckého kraje

Jak vidíte z pohledu své nové funkce budoucnost rekonstrukce Kotykova mlýna na domov mládeže SOU?

Úspěšné a dlouhodobé fungování Středního odborného učiliště v Lázních Běléhradě má dle mého názoru 3 základní podmínky: a) dostatek žáků, b) dobré řízení školy a za c) politickou podporu učňovského školství. Tyto podmínky by měly být vyvážené, jakmile vznikne v jedné z nich disproporce, zařízení bude existenčně ohrožené. Na tyto podmínky se pak váže mnoho dalších faktorů (financování, vybavení, personální obsazení...).

Jakožto krajský zastupitel a neuvolněný předseda školského výboru jsem již před volbami deklaroval nutnost podpory učňovského školství. Zastávám názor, že gymnaziální a lyceinální vzdělávání je sice potřebné, ale stejně důležité, jako kvalitní gymnazista, je kvalitní řemeslník. Zatím nemáme ani jedno, ani druhé. Máme málo kvalitních gymnazistů a maturantů a ještě méně kvalitních řemeslníků. Současné krajské školství produkuje stovky absolventů s nízkou vzdělanostní úrovní, s vysokými finančními nároky a s nulovou motivací pracovat někde jinde, než v kanceláři. Chtěl bych iniciovat změny v koncepčních krajských dokumentech a podporu kraje zaměřit právě na oblasti, po kterých volá trh s pracovní silou. Již několik let existuje totální personální krize například ve stavebních a strojírenských oborech, kterou dle mého soudu trh nevyřeší (důkazem je předchozí řízení krajské školské soustavy). Řešení vidím v dobře řízené harmonizaci školské soustavy a spolupráci všech, kdo tento stav mohou ovlivnit (kraj, školy, zaměstnavatelé, obce, úřady práce...).

Aktuální problém SOU Lázní Běléhrad je v tom, že bude muset v dohledné době opustit zámek a najít náhradní prostory pro ubytování žáků. Vedení učiliště vědělo o tomto problému dost dlouho, a proto mě mrzí, že ani vedení ani zřizovatel (kraj) závčas nenašli řešení. Nakonec podalo pomocnou ruku město, které není zřizovatelem školy, a nabídlo škole k ubytování zděnou budovu v areálu U Lva. Je to dočasné řešení a věřím, že vedení školy začne pracovat na dlouhodobém vyřešení ubytování žáků.

Nezávisle na čemkoliv dalším je důležité rekonstruovat internát v Kotykově aleji. V současné době, kdy však není zpracován ani projekt (což osobně připisuji laxnímu přístupu vedení SOU), vidím jako reálný časový harmonogram tento: 2009 zpracování projektu, do začátku roku 2010 získání stavebního povolení a zahájení rekonstrukce, v roce 2011 (nejpozději 2012) nový internát zkolaudovat. Vedení učiliště musí vyvinout maximální úsilí o získání finančních prostředků - a to na dvou frontách. Z prostředků Evropské unie nebo z krajských peněz. Já podporuji a budu podporovat oprávněně finanční požadavky SOU na projekt i vlastní stavbu.

Pro mě je rekonstrukce areálu v Kotykově aleji prioritou. Nedomnívám se, že by tato myšlenka byla v tomto volebním období nesplnitelná a nereálná. Chci ale zdůraznit, že nový internát není záruka existence učiliště. Stále platí ony tři podmínky, které jsem uvedl na začátku. Druhá z nich je plně a první z velké části v rukou vedení učiliště.

Ing. Jaroslav Jirásko

Předseda výboru pro vzdělávání, školství a zaměstnanost Královéhradeckého kraje

Starosta odpovídá

DOTAZY O.S. BÍLÝ HRAD:

V Bažantnici vznikla nová, velmi inspirativní léčebná stezka. Kdo je jejím autorem?

Majitelem parku Bažantnice jsou (s výjimkou parcely po bývalé restauraci) Anenské slatinné lázně, a.s. Autorkou stezky je předsedkyně představenstva ASL MUDr. Jitka Ferbrová. Souhlasím, že jde o dobrý nápad.

Pod přístřeškem zastávky autobusu na náměstí chybí zákonem předepsaný nápis o zákazu kouření. Naopak jsou tam instalovány popelníky. Všichni vidí, že si k výsměchu ze zákona a většiny normálních lidí – nekuřáků z tohoto místa udělala mládež kuřácké doupe. Nejen cestující čekající v dešti na autobus, ale i majitelé karet přistupující k bankomatu musí projít nechutným zápachem. Kdy bude chyba napravena?

Nápisy zákazů kouření na autobusové nádraží umístíme, ale mám obavy, že stejně jako na jiných místech (dětská hřiště...) je brzy někdo zničí a problém se stejně nevyřeší. Město zakoupilo a vlastní odpadkové koše s popelníky. Nové koše již zajistíme bez popelníků. Záležitost jsem řešil s Policií ČR, bohužel nemají kapacity a čas kontrolovat dodržování zákazu kouření na autobusových zastávkách.

Na schůzce občanů v Brtvi kdosi výstižně poznamenal, že se po zahájení topné sezóny Bělohrad topí v jedovatém kouři z umělých hmot. Kdo čte pozorně články v novinách, ví, že spalování umělých hmot vytváří velmi jedovaté zplodiny, se kterými se nedokáží dostatečně vypořádat ani kvalitnější technologie městských spaloven a občané proto odmítají jejich výstavbu v blízkosti svých obydlí. Takto si ale „kálí do vlastního hnízda“. Co byste vzkázal domácím palíčům umělých hmot?

Samozřejmě pálit v kamnech plasty je proti zdravému rozumu. Problém je ale hlavně v obrovském růstu cen plynu a elektrické energie. Jen v roce 2008 se zvýšila cena plynu zhruba o 40 % (k 1.1., k 1.4., k 1.7. a k 1.10. vždy o cca 10 %) a lidé se tak vrací k topení dřevem a nekvalitním uhlím, což zamořuje ovzduší. Myslím si, že tady naprosto selhala regulační úloha státu a Energetického regulačního úřadu. Jak je jinak možné, že v době výrazného celosvětového poklesu cen ropy a plynu si dovolila RWE zvýšit ceny plynu k 1.10. o 10 % a dokonce uvažovala i o zvýšení cen k 1.1. 2009? Jak je možné, že tzv. „manažeri“ v téměř monopolním ČEZu si vyplácejí nesmyslné stamilionové odměny a ještě to nazývají „motivačním programem“? A růst cen energií se promítá do cen dalších služeb a zboží. Jak mají potom lidé,

jejichž mzdy se téměř nezvyšují, ročně platit za topení o 40 % více? Ale zpět k otázce, prosím všechny občany, plasty nepalte, ale odevzdávejte je do sběrných nádob, kterých je po městě dostatek.

Kdy nainstalujete na páteřní komunikaci z Horní do Dolní Nové Vsi, kde je rychlost mnoha řidičů velmi bezohledně překračována, příčné prahy?

Toto řešení považuji za nesmyslné. Vzhledem k brzdění a opětovnému rozjíždění se především nákladních automobilů by se hluk a množství zplodin výrazně zvýšily. A hlavně na silnici II. třídy, kterou tato páteřní komunikace je, nelze příčné prahy podle platných předpisů umísťovat. Navíc majitelem silnice není město, ale Královéhradecký kraj. Pokud bude o. s. Bílý Hrad umístění příčných prahů prosazovat, budu určitě proti. I vzhledem ke zkušenostem z ulic Karla Moora a Žižkovy, kde jsme příčné prahy umístili a poté na přání občanů opět odstranili.

Pavel Šubr, foto: L. Stuchlík

Zastupitelstvo města

informuje

Poslední dvě zasedání zastupitelstva města v roce 2008 se uskutečnila 12. listopadu a 18. prosince v **aule základní školy**. Na zasedání 12. listopadu nejprve starosta poblahopřál p. Dlabovi a ing. Jiráskovi ke zvolení do zastupitelstva kraje a do funkcí předsedů výborů, poté zastupitelé schválili prodej několika pozemků a zabývali se problémem heren, rušení nočního klidu a zřízení městské policie. Po bouřlivé diskusi zastupitelé uložili radě města připravit vyhlášku zakazující vznik dalších heren v centru města. Se zřízením městské policie zastupitelé nesouhlasili. Další bouřlivá diskuse se strhla kolem studie výstavby golfového hřiště na Byšičkách, kde zastupitelé nakonec uložili

starostovi pozvat investory golfového hřiště na příští pracovní zasedání ZM. Dále zastupitelé schválili rozpočtová opatření č. 5/2008, pořízení změny č. 4 územního plánu města, kde žádají občany a další subjekty o předání podnětů do 28. 2. 2009, zřizovací listinu Jednotky SDH Města Lázně Bělohrad, dohodu o poskytnutí příspěvku na činnost zájmovým organizacím a zástupce města do orgánů a.s. Residence Lázně Bělohrad. Zastupitelé také vzali na vědomí studii využití okolí rybníka Pardoubek, informaci o výsledcích měření intenzit dopravy a hluku v souvislosti s uzavírkou Lázeňské ulice, zprávu finančního a kontrolního výboru, zpracování DVD o městě a informaci o uzavření smlouvy s bulharským městem Belene. Na závěr jednání schválili strategii neprodávat obecní byty do osobního vlastnictví a pověřili radu města uzavíráním smluv o zřízení věcného břemene na uložení inženýrských sítí.

Na zasedání 18. prosince zastupitelé projednali záležitosti spojené s prodejem nemovitostí, schválili rozpočtové opatření č. 6/2008 a rozpočet města na rok 2009 ve výši 51 mil. Kč. Poté projednali obsahovou náplň změny č. 3 územního plánu města týkající se výstavby golfového hřiště na Byšičkách, schválili obecně závaznou vyhlášku města č. 2/2008 o stanovení míst, na kterých je zakázáno provozování výherních hracích přístrojů, a podmínky žádosti o dotaci na projekt „Zlepšení kvality života pro obyvatele města“. Zastupitelé též vyslechli zprávy finančního a kontrolního výboru, informaci o účasti zástupců města na fóru o partnerství měst v EU v bulharském městě Belene, zprávu o přípravě realizace projektu přeložky silnic II/284 a II/501 a schválili dodatek č. 1 k akcionářské smlouvě s firmou Sherydan CR a termíny zasedání rady a zastupitelstva města v roce 2009.

Pavel Šubr

Hodnocení roku 2008

Vážení spoluobčané,

už tradičně se v prvním čísle Bělohradských listů pokusím zhodnotit rok předcházející, t.j. rok 2008. Začnu investičními akcemi. V loňském roce zahájila Vodohospodářská a obchodní společnost, a.s. Jičín akci nazvanou „Cidlina“. Jde o **odkanalizování** několika měst okresu, mezi nimi i **Prostřední a Horní Nové Vsi a Lánů, a intenzifikaci ČOV v Dolní Nové Vsi**. Celkové náklady činí zhruba 700 milionů Kč, z toho v našem městě se proinvestuje více než 100 milionů Kč. Necelých 50 % nákladů je pokryto dotací z fondů EU, na zbytek si VOS vzala úvěr. Akce by měla být dokončena v roce 2009.

Z vlastních akcí města byla v loňském roce nejvýznamnější **rekonstrukce mateřské školy v Horní Nové Vsi**. Náklady na tuto akci činily 4,7 mil. Kč a došlo ke kompletní rekonstrukci sociálních zařízení, vytápění, elektroinstalace, atd. Všechna tři školská zařízení, která jsou v majetku města (základní škola a 2 mateřské školy), jsou tak nyní ve velice slušném stavu.

Z dalších investičních akcí bych chtěl vzpomenout **opravy komunikací** (asfaltování) za téměř 2 miliony Kč, dokončení a otevření **sběrného dvora**, přeložení **chodníku ve Flumových sadech**, výstavbu **parkoviště za prodejnu Jednoty** v ulici T. G. Masaryka, **úpravy dvora za domem č. p. 20** a části **chodníku v ulici K. Moora**, výstavbu **dětského hřiště ve Hřídenci**, prodloužení **vodovodního řádu v Dolní Nové Vsi**, nasvětlení **přechodů v ulici T. G. Masaryka** solárními světly, postupnou obměnu **veřejného osvětlení** ve městě, restaurování **kamenného sloupu na Malém náměstí**, atd.

Bohužel město v roce 2008 neuspělo se 2 žádostmi o dotace z fondů EU. První se týkala projektu nazvaného „**Zlepšení kvality života pro obyvatele města**“, který zahrnoval rekonstrukci domu č. p. 28 v čele náměstí K. V. Raise na sídlo městského úřadu, rekonstrukci Památníku K. V. Raise, úpravy severní části náměstí K. V. Raise, nové autobusové

nádraží a opravy komunikací na Malém náměstí. Náklady činí cca 75 mil. Kč, dotace z EU 92,5 % nákladů. O dotaci budeme znovu žádat začátkem roku 2009. Druhým neúspěšným projektem byla **výstavba vodovodu a kanalizace v Brtvi**. Zde činí náklady cca 80 mil. Kč, dotace 85 % a předpokládáme i finanční podíl a.s. VOS Jičín. U tohoto projektu je problém, že dle norem EU nepatří obec Brtev do aglomerace Lázně Bělohradu. Přesto i u tohoto projektu budeme v roce 2009 znovu žádat o dotaci z fondů EU. Město připravuje také další projekty, kde bychom chtěli požádat o dotace z EU. Jde např. o **dostavbu sportovního areálu u Bažantnice** (přístavba tenisové haly, rekonstrukce fotbalových kabin, parkoviště, skatepark, kurty na plážový volejbal, dětské hřiště), **zateplení mateřských škol**, rekonstrukci **chodníků v ulici T. G. Masaryka**, atd. Zastupitelstvo města zastává názor, že i za cenu určitého zadlužení města se musíme pokusit získat finanční prostředky z EU.

V průběhu roku město také řešilo budoucí **využití zámku** a jeho rekonstrukci. Nakonec byla uzavřena smlouva s firmou Sherydan CR s.r.o. a založena akciová společnost Residence Lázně Bělohrad, jejímž cílem je rekonstrukce bělohradského zámku na objekt residenčního bydlení pro seniory. Zastupitelstvo města nepovažovalo za rozumné ani opravovat zámek z vlastních prostředků či dotace a úvěru (odhad 300 mil. Kč), ani nechtělo zámek prodat. Proto hledalo investora, se kterým by vytvořilo společný podnik. Město do společnosti vložilo zámek, firma Sherydan objekt špýcharu a hlavně se zavázala zajistit finanční prostředky na rekonstrukci zámku. Zámecký park přitom zůstává v majetku města.

V říjnu proběhly **krajské volby**. Naše město má v **krajském zastupitelstvu 2 zástupce** (p. Dlab, ing. Jirásko), a to dokonce ve funkcích předsedů výborů. I díky tomu se pohnula jednání ohledně **přeložky silnic II/284 a II/501** (dříve nazývané obchvat města) a opravy **internátu SOU v Kotykově mlýně**. U obou akcí bude investorem Královéhradecký kraj, ale obě jsou pro naše město velice důležité.

Významnou investiční akcí ve městě v řádu stovek milionů Kč je **výstavba lázeňského resortu „Strom života“** Anenskými

slatinnými lázněmi. Od občanů města jsem vyslechl hodně kritických hlasů k této stavbě, ale jsem přesvědčen, že s dokončovacími pracemi (fasáda, parkoviště, venkovní parkové úpravy, atd.) se vzhled objektu pozitivně změní. Vždyť podobně kritické hlasy zaznívaly i v roce 1935, kdy se stavěl lázeňský hotel Grand, který dnes patří mezi ozdoby města. Za důležitý považuji i fakt, že Anenské slatinné lázně nabídnou v novém hotelu desítky pracovních míst, zatímco řada firem v okolí dnes uvažuje spíše o propouštění a omezení výroby. Anenské slatinné lázně koncem roku také otevřely **nadchody** propojující jednotlivé budovy, čímž se zvýší komfort klientů a částečně vyřeší i problém s negativním vlivem dopravy v Lázeňské ulici.

Kolem **Lázeňské ulice** se hodně diskutovalo celý rok, neboť zhruba půl roku byla zkušebně uzavřena pro nákladní dopravu. Závěr z uzavírky byl, že je nutné co nejdříve realizovat přeložku silnic II/284 a II/501.

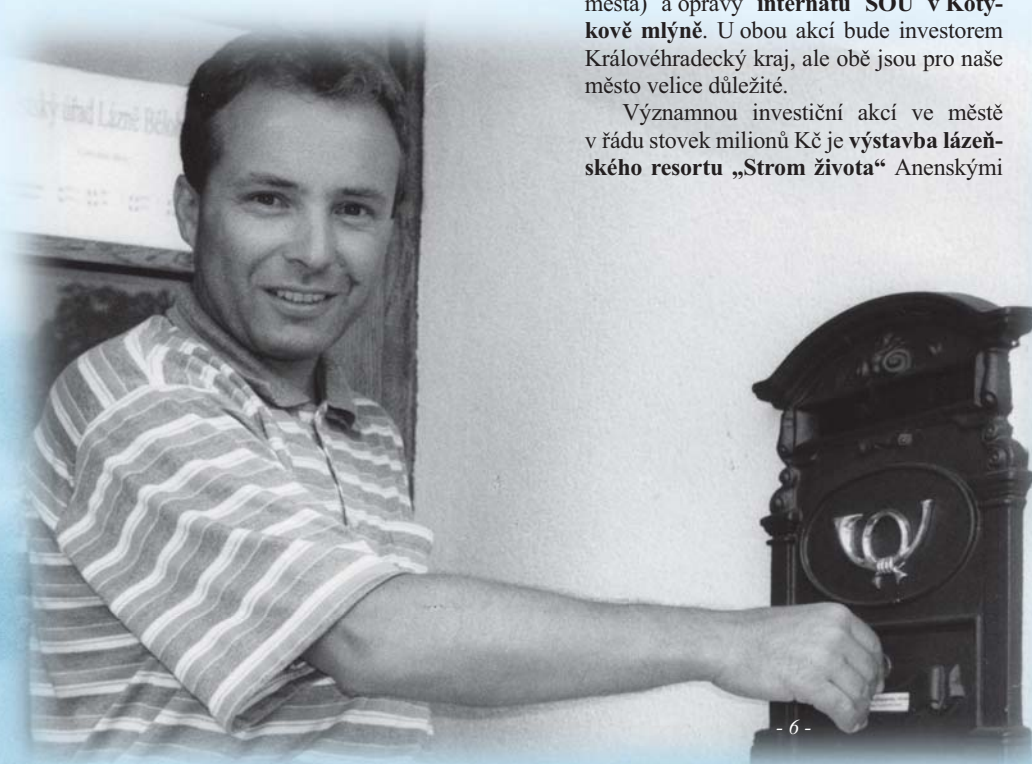
Koncem roku řešilo zastupitelstvo města problémy s **hernami** ve městě a žádost skupiny investorů o změnu územního plánu v souvislosti s výstavbou **golfového hřiště na Byšičkách**. Zastupitelstvo nakonec přijalo vyhlášku zakazující vznik nových heren v centru města a schválilo i změnu ÚP v souvislosti s golfovým hřištěm. Kolem obou záležitostí, ale i kolem jiných událostí ve městě vznikalo plno fám, proto rada města připravuje pro rok 2009 **pořádání informačních schůzek** pro občany, na které vás srdečně zvu.

Chtěl bych se také zmínit o jedné věci, která mě velice mrzí. Jde o **vandalismus** našich mladých spoluobčanů. V květnu zdemolovala skupina vandalů, jejichž jména známe, **lavičky a pítko v Bažantnici**. Škoda činila více než 50 tisíc Kč, bohužel Policie ČR nedokázala prokázat, kdo konkrétně z této party škodu způsobil, a případ odložila. Mezi vánočními svátky posprejovali vandalovalé fasádu zadní **části tenisové haly**, v polovině prosince mě zdesil i pohled na pomalovaný **Kalský mlýn**, který jsem často ukazoval různým návštěvám. Díky pozorným občanům se podařilo **odhalit pachatele** dalších sprejerských výtvarů po městě, kteří byli potrestáni podmíněnými tresty případně veřejně prospěšnými pracemi a musí nahradit škodu. Chtěl bych poděkovat občanům, kteří přispěli k jejich dopadení, a vyzvat ostatní občany, aby nezůstávali nevěšmaví a pomohli případné další vandaly odhalit.

Na svém posledním zasedání zastupitelé schválili **rozpočet města pro rok 2009**. Zatím jsme do něho nezařadili některé investiční akce, o jejichž realizaci, v případě získání dotace, rozhodne zastupitelstvo města v průběhu roku.

Závěrem tohoto hodnocení bych chtěl vám všem občanům Města Lázně Bělohrad popřát, aby **rok 2009**, ze kterého má mnoho lidí z ekonomických důvodů vážné obavy, byl pro vás úspěšný v osobním i pracovním životě a abyste ho prožili ve zdraví a pohodě. Těším se také na spolupráci s vámi, neboť vaše připomínky a podněty nám pomáhají zvelebovat naše město tak, aby se nám všem v něm dobře žilo.

Ing. Pavel Šubr – starosta, leden 2009

Za přínos pro karlovarský region oceněn lékař Michal Paďour

Kardiolog Michal Paďour z karlovarské nemocnice získal zvláštní cenu ve 4. ročníku ankety Osobnost Karlovarského kraje za rok 2008 v kategorii mimořádný přínos regionu.

Od 1. listopadu karlovarská nemocnice disponuje samostatným lůžkovým kardiologickým oddělením a novým kardiostimulačním sálem. A právě díky této iniciativě Michala Paďoura se nemusejí pacienti s onemocněním srdce z Karlovarského kraje léčit v Praze nebo v Plzni.

„Ocenění si velmi vážím a chápu jej především jako poctu pro celý náš tým,“ řekl Právu Michal Paďour. „Zvýšili jsme kapacitu oddělení a o 15 procent i počet výkonů. Pooperační péče je v rukou kardiologů. Pacienti nemusí čekat. Chceme vybudovat kardiologické centrum. Po novém roce požádáme o akreditaci,“ dodal vedoucí lékař, který svou první operaci srdce absolvoval před jedenácti lety.

Kardiologické oddělení v Karlových Varech získává pod jeho vedením renomé. „Podařilo se mi sehnat další odborníky – lékaře i sestřičky. Za dva a půl roku jsme nezaznamenali jedinou výpověď sestřičky,“ konstatoval Michal Paďour, který je přesvědčen, že lékaři by se měli věnovat svému oboru a ne politice. „V kontextu toho, co se v nemocnici děje, si myslím, že lékař pracující v nemocnici nemůže dělat politika. Nechci paušalizovat, ale především mladí lékaři by se měli věnovat medicíně a ne běhat po městě a vyvěšovat plakáty,“ uzavřel přední kardiolog karlovarské nemocnice.

Převzato z deníku Právo

Založit kardiologii byla obrovská výzva

Co všechno musí člověk udělat pro to, aby získal ocenění za zvláštní přínos kraji? Třeba iniciovat vznik kardiocentra v nemocnici. To je právě případ kardiologa Michala Paďoura. Díky jeho iniciativě mají pacienti šanci na péči, která se jim v minulosti v Karlových Varech nedostávala. Krátce poté, co na pódiu Slavnostního sálu v pátek večer převzal z rukou nového hejtmana Josefa Novotného cenu, jsme Michalu Paďourovi položili několik otázek.

Co říkáte získanému ocenění? Počítal jste s ním?

Naprosto jsem to nečekal. Myslel jsem si, že tady budu jen tak do počtu. V kraji jsou daleko váženější osobnosti, než jsem já. Rozhodně to ale není vyznamenání jenom pro mě, ale pro celý tým karlovarské kardiologie.

Co bylo tím mimořádným přínosem pro kraj, díky němuž jste ocenění získal?

To byste se spíše měli zeptat těch, kteří mě nominovali, a těch, kteří mě nakonec ocenili. Chápu to ale tak, že jde o vyjádření spokojenosti s naší prací v nemocnici. Že se snažíme zachraňovat lidské životy.

Jste označován za duchovního otce karlovarské kardiologie. Jak vůbec vznikla myšlenka toto oddělení v Karlových Varech zřídit?

Vychází to z logického faktu, že si tento region zaslouží krajskou nemocnici. A k ní nepochybně patří kardiologické oddělení.

Kdy oddělení jako takové vzniklo?

Katettrizovat se v nemocnici začalo v červenci 2005 v rámci interního oddělení. Zásahu na tom má primář interny Jaroslav Žák. Náš tým přišel do nemocnice začátkem roku 2006, a tak vzniklo oddělení intervenční kardiologie. V květnu 2007 jsme navíc v rámci nového oddělení začali implantovat kardiostimulátory.

Do Karlových Varů jste přišel z pražské nemocnice Na Homolce. Co vás vedlo k rozhodnutí opustit hlavní město a začít pracovat v západní výspě Čech?

Byla to pro mne výzva. Obrovská výzva něco nového vytvořit, výzva něco dokázat, výzva, aby tady po člověku něco zůstalo.

*Převzato z Karlovarského deníku,
foto: Hejtmanské listy*

Sen o procházce kultivovanou krajinou

„*Golf hraju blbě, ale rád! Protože je to jediný sport, při kterém se dá kouřit,*“ prohlásil před několika lety herec Jiří Bartoška. V žádném případě nechci být propagátorem nikotinové neřesti, obzvláště proto, že prezident karlovarského filmového festivalu vzápětí dodal. „*Kdy jindy bych totiž ušel deset až dvanáct kilometrů krásně upravenou a kultivovanou krajinou?*“ Dnes už ujde „jen“ šest až osm kilometrů – podle délky hřiště – , jelikož za ty roky zlepšil svoji hru natolik, že hledáním míčků už nenašlape zbytečné stovky metrů navíc, jako tomu bývalo v počátcích jeho golfové kariéry. O to častěji však vyráží ve vzácných chvílích volna na golf. Nejen do Karlových Varů, ale i na Konopiště nebo na Karlštejn, na libereckou Ypsilonku, brněnskou Kaskádu, jihočeský Mnich či mnohé další.

V roce 2001 jsem měl příležitost dělat rozhovor s tehdy nově zvoleným prezidentem České golfové federace s JUDr. Milanem Veselým. Mimo jiné mi ukázal mapu republiky, na níž byla vyznačena fungující golfové hřiště: Mariánské Lázně, Karlovy Vary, Poděbrady, Šilheřovice, Líšnice, Karlštejn, Hluboká nad Vltavou... Dala se spočítat na prstech dvou rukou. Kolik jich přežilo čtyřicetiletou dobu totality? Mariánské Lázně (zal. 1905), Karlovy Vary (1904 a posléze 1933), Líšnice (1928) a kolik jakýmsi „zázrakem“ vzniklo v době vlády jedné strany? Poděbrady (1963), Šilheřovice (1968)...

Dnes je situace zcela jiná. Obrovský golfový boom vede k tomu, že Jiří Bartoška má na výběr z osmi desítek hřišť po celé republice. A nejen on. „*Kolik u vás vzniklo od roku 1990 hřišť? Sedmdesát? A kolik máte za tu dobu registrovaných golfistů? Třicet? Čtyřicet tisíc? Tak před tím je potřeba smeknout,*“ vysekl českému golfu před časem na turnaji v Karlových Varech poklonu anglický profesionál Tony Johnstone. A tento trend bude určitě postupovat dál. Pomalu ale jistě se totiž vytrácí minulým režimem propagované tvrzení, že golf je sport pro „horních deset tisíc“. Pokud se podíváte západně od našich hranic, tak vedle tradičních zemí – Anglie, Irsko, Španělsko, Francie a další, se golf stal doslova lidovým sportem i v takových státech jako je Rakousko, Německo, Švédsko nebo Finsko. Chce to jediné – čím více hřišť, tím lépe.

Během loňského léta jsem měl coby novinář možnost pracovně navštívit několik golfových resortů v naší republice. Vždy při tom s nadsázkou říkám: „*Golf nehraju, ale zasvěceně o něm píšu.*“ Zato naprosto vážně tvrdím, že ať jsem přijel kamkoli, okamžitě bych se podepsal pod slova Jiřího Bartošky. Ypsilonka, Konopiště, Olšová Vrata, Cihelny, prakticky všude nadchla nádherně upravená krajina. Skvěle strážené ferveje, dokonale připravené grýny. Osamělé stromy i pásy lesa, terénní vlny, umělé vodní překážky i přírodní rybníky, které jsou domovem ryb a hnízdištěm vodního ptactva. Klid, ticho, pastva pro oči, zkrátka zelená idylka. Mezi tím asfaltové cesty sloužící k pohybu nejen golfistů, ale i obsluhy a údržby hřiště. Ale dále i cesty vyčleněné pro „negolfovou“ veřejnost. Karlovarské Cihelny dokonce protíná železniční trať, po veřejné cestě přes hřiště chodí obyvatelé Svratky do blízkého lesa na procházky nebo na houby. Jedna fervej po pravé ruce, druhá po levé, problém s tím nemají ani golfisté ani procházející návštěvníci. Chce to jen trochu ohleduplnosti, vstřícnosti a vůli ke kompromisu.

Například ostravské Šilheřovice. S plánem na vybudování golfového hřiště tu přišli v polovině sedesátých let minulého století, otevřeno bylo v roce 1968. Bylo postaveno na zdevastované části zámeckého parku, pozemky samozřejmě patřily státu. Dnes je hřiště, osázené vzácnými dřevinami z celého světa, součástí celého parku, na jehož okraji stojí lovecký Rotschildův zámeček. Normálně přístupný veřejnosti, stejně jako cesty protínající hřiště sem a tam. Na nich korzující maminky s malými dětmi a kočárky. Ale jsou tu také cedule vymezující pohyb návštěvníků parku do patřičných mezí. Ať se na mě nikdo nezlobí, ale vyšlapovat si v lodičkách s poněkud vyšším podpatkem po grýnu není zrovna to pravé ořechové. A pokud to někdo přesto nepochopí, objeví se některý z pracovníků klubu a slušně dotyčným vysvětlí, že golf má svá pravidla a zásady, které je nutné dodržovat. Pokud tohle funguje, pak není důvod, aby mezi golfisty a negolfisty vznikaly třetí plochy.

Jedním z nepsaných zákonů soukromého vlastnictví je povinnost starat se o svůj majetek. Pokud tomu tak není, má dotyčný

majitel tři možnosti. Prodat, pronajmout nebo nechat ležet ladem. Byl jsem se na podzim projít krajinou pod Byšičkami. Staré schnoucí stromy, vysoká tráva, neprostupné křoviny, bodláčí. Zanedbané rybníky, strouha, zarostlé neudržované cesty. Pak jsem se posadil na lavičku nahore u kostelíku, rozhlédl se a najednou jsem měl před očima úžasný obraz. Záplava zeleně, zdravé vzrostlé stromy, rybníky, umělé vodní překážky, pisečné bunkry. Linie dlouhých fervejí lemovaných přílehlým lesem, grýny ideálně posazené ve vlnitém terénu. Sledoval jsem golfovou rej pod sebou orámovaný panoramatem Českého ráje a říkal si, že tak úchvatný pohled se hned tak nenašlytne. A když už jsem se dosyta nabažil, sešel jsem dolů ke klubovně, půjčil si „sedmičku železo“ a na drivingu jsem si jen tak pro radost odpálil kyblík balonů. Stejně jako kdokoli z Bělouhradu a přilehlého okolí.

Petr Kolář (Autor je redaktorem magazínu Golf & Style), foto: Ladislav Stuchlík

Golfové hřiště Byšičky a odpovědi na nejčastější dotazy

Ke každému projektu (tedy i projektu golfového hřiště v Lázních Bělouhradě) může mít každý svá proti i pro. Pokusíme se nejvýznamnější pro a proti shrnout do několika bodů a tím osvětlit zastupitelstvu města i široké veřejnosti naše úvahy při záměru vybudování golfového hřiště na území Byšiček.

1. Je třeba nejprve znát všechny námitky proti projektu a vyřešit je argumentací. V tomto případě námitkami jsou:

a) Přístup na Byšička: Od samého započetí ideje výstavby golfového hřiště jsme měli na zřeteli zajištění přístupu ke kostelíku na Byšičkách a přilehlým nemovitostem v okolí. Je nám jasné, jak důležité je pro místní obyvatele zajistit přístup, a proto v již zmiňované koncepci golfového hřiště je kladen důraz na zachování všech přístupů tak, jak tomu je v současnosti. Do změny územního plánu bude zakomponován požadavek na zachování těchto přístupových cest. Takového řešení funguje téměř na všech golfových hřištích v České republice. Je to pouze otázka projektování jednotlivých jamek tak, aby byla zajištěna bezpečnost procházejících. Toto jde řešit celkem jednoduše tak, že jamky budou projektovány od přístupových komunikací. S tím souvisí dotaz, který jsme si přečetli v novinách a rádi bychom ho okomentovali. Zkusili jsme ze statistik zjistit, kolik lidí zahyne na golfu po úderu míčkem. Žádný takový příklad jsme nedohledali a ani po oslovení některých golfových profesionálů jsme žádný takový příklad nezjistili.

b) Přístup k rybníku: V koncepci golfového hřiště jsme počítali s využitím pozemků rodiny Kinských, která je vlastní.

Pozemek, který lemují rybník z jižní strany, jsme zakomponovali do projektu golfového hřiště, ale přístup k rybníku jsme zatím neřešili, nebyly nám ani známé potřeby rybářů. Navrhujeme proto ustanovení zástupce ze strany rybářů, který bude přítomen při vzniku projektu golfového hřiště a domluví se takové kompromisní řešení, které by vyhovovalo oběma stranám a bylo v souladu s platným rybářským zákonem.

c) Klidová lokalita a krajinný ráz: Golfové hřiště samo o sobě znamená určitý zásah do krajiny, ale my si myslíme, že k lepšímu, se zachováním současného rázu krajiny. Ale zároveň bude někdo, kdo se o celou oblast bude starat a upravovat ji. Samozřejmě, že naroste počet lidí, kteří budou golfové hřiště a celou oblast Bělohradu navštěvovat, ale je otázka, jestli to spadá pod negativa či pozitivní projektu. Pokud bělohradští obyvatelé budou hledat klidná zákoutí, tak jistě najdou místa pro relaxaci v sousedním chráněném území, které zůstane netknuto.

d) Přístupnost klubu veřejnosti a sport pro bohaté: Rádi bychom dementovali názor o provozování golfu, jakožto sportu pro bohaté. Tak jako každý sport, který je něčím novým a zdejším lidem neprozkoumaným, je zdrojem určitých mýtů a pověr. Rádi bychom zpřístupnili golfové hřiště široké veřejnosti, tak jak je to standardem v celém světě a v rámci projektu realizovali dráhu pro inline brusle či kola a začlenili do projektu i handicapované lidi.

2. Současně s námitkami proti má každý projekt také svá pro, tedy přednosti a přínosy. V tomto případě je jich několik:

a) Projekt golfového hřiště je v souladu s Programem rozvoje cestovního ruchu Královéhradeckého kraje, který schválilo zastupitelstvo kraje. Podle tohoto programu je třeba rozšiřovat chybějící kapacitu tzv. doprovodné infrastruktury cestovního ruchu, mezi kterou patří právě golfové hřiště.

b) Předností tohoto druhu doprovodné infrastruktury cestovního ruchu mimo jiné je, že nezatěžuje nijak životní prostředí (tj. nejedná se o tzv. tvrdou investici), na rozdíl od výstavby např. aquaparků, či jiných druhů sportovišť.

c) Projekt golfového hřiště odpovídá charakteru města, konkrétně lázeňství v oblasti léčení pohybového ústrojí. Pacienti tohoto typu často nemohou provozovat pohybově více náročnější sporty. Golf je naopak sportem z tohoto hlediska šetrným.

d) Golfové hřiště lze využít také pro provozování golfu vozičkáři, čímž se město a jeho okolí stane zcela unikátní atrakivitou v rámci celé České republiky a střední Evropy.

e) Projekt golfového hřiště dále odpovídá faktu, že v městě existuje nejmodernější minigolfově hřiště, které spolu s golfovým hřištěm bude tvořit vzájemně se doplňující

varianty pro návštěvníky a turisty tohoto regionu (minigolf jako předstupeň k získání dovedností a zájmu pro standardní golf).

f) Projekt golfového hřiště vytvoří pracovní příležitosti přímo spojené s areálem hřiště:

obsluha hráčů / občerstvovací provoz / udržovací provoz / půjčovna vybavení / škola (výuka) pro děti a pro začátečníky / správa areálu a další.

g) Projekt golfového hřiště vytvoří podnikatelské a tím i pracovní příležitosti nepřímo spojené s hřištěm:

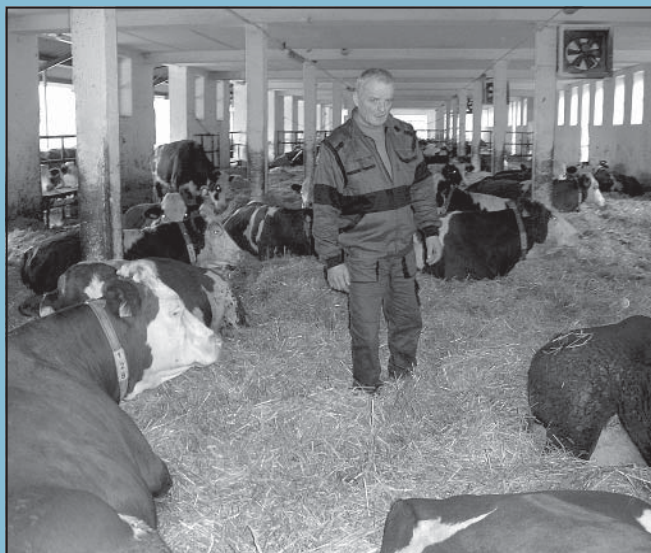
ubytovací služby pro hráče a jejich doprovod / stravovací služby pro hráče a jejich doprovod / výroba produktů rychlého občerstvení, polotovarů a místních specialit s dovážkou pro občerstvovací provoz v areálu hřiště / prodej sportovního vybavení / výroba klubových suvenýrů a upomínkových předmětů / organizování různých soutěžních ročníků (pro různé kategorie hráčů) a s tím spojených doprovodných programů a akcí / organizování výletů po atrakivitách kraje pro hráče golfu v oddechovém čase (nebo při nepříznivém počasí).

h) Projekt golfového hřiště bude v neposlední řadě přínosem i tím, že příjízďující hráči golfu budou využívat také všechny nespécifické standardní služby tvořící obslužnou městskou infrastrukturu.

*Jan Kalousek, Libor Kindl,
František Kinský*

ZEPO Lázně Bělohrad

Stejně tak jako každý rok i letos proběhlo vyhodnocení zemědělských podniků a soukromých farem vyrábějících mléko v okrese Jičín spolupracujících s firmou Chovservis a.s. Hradec Králové. Celá akce se uskutečnila ve velkém sále restaurace Radnice v Mlázovicích a zúčastnilo se jí celkem 26 firem. Po úvodním slově generálního ředitele Chovservisu a.s. Ing. Rostislava Baroneta MBA, představení plemenných býků a záměrů pro nadcházející rok, bylo provedeno vlastní vyhodnocení a ocenění chovatelských úspěchů. Na bodové ohodnocení má vliv nejen vlastní dojivost v podobě množství

obsažené bílkoviny a tuku v mléce, ale i dlouhověkost kravy a doba od otelení do dalšího otelení, tedy mezidobí. Hodnoceny byly nejlepší krávy po prvním teleti, krávy starší a podnik jako celek. Zvlášť se posuzovalo plemeno holštýnské černostrakaté a zvlášť červenostrakaté, přičemž obě plemena mají v okrese přibližně stejné zastoupení.

Bělohradské ZEPO získalo 2. místo v kategorii červenostrakaté plemeno a 3. místo v kategorii holštýnské plemeno.

Vedle skvělého umístění v pořadí firem jsme získali ocenění za první a třetí nejlepší prvotelku a dále za první, druhou a třetí krávu na druhém a dalším teleti u plemene červenostrakatého v okrese Jičín.

Jsme hrdi na to, že se dokážeme v našich skromných podmínkách a v oblasti, kde pole nejsou schopna dávat takovou úrodu jako v „krajích“, zařadit mezi špičkové podniky ve výrobě mléka. Je třeba ocenit skvělou zootecnickou práci, ale také pracovní nasazení všech 40 zaměstnanců naší společnosti.

Chov skotu je důležitý i pro údržbu krajiny, neboť dovede zužitkovat travní porosty beze zbytku a těch obhospodařujeme na Bělohradsku pozeňaně. Potěšilo nás rovněž, když starosta Ing. Šubr na veřejném zasedání zastupitelstva v měsíci listopadu pochválil naši společnost za dobře obhospodařované plochy v okolí města s tím, že se na svých cestách po lázeňských městech setkává s neudržovanou krajinou, zarostlými loukami a úhory. Škoda jen, že červnové krupobití a současný katastrofální pokles cen zemědělských výrobků zabrzdlily další rozvoj naší výroby.

ing. Václav Dobeš, foto: autor

BYLO, NEBYLO aneb staré pověsti bělohradské

Kruh se uzavírá...

Jen pár kroků od místa, kde paní Olga Lábusová - Pešková prožila své dětství, stojí dům, kde od roku 1974 žije již trvale. Do roku 1997 zde žila s manželem, ale ten v tomto roce zemřel. Paní Lábusová žije sama, ale těší se z pravidelných návštěv své dcery Olgy a syna Josefa. Rodina se rozrostla o 3 vnučky, 2 pravnučky a 1 pravnučku.

Paní Lábusová, co pro vás znamená rodina?

Rodina pro mne znamená všechno, prostě všechno. Celý život byla pro mne na prvním místě, ať se život ubíral jakkoliv.

K dětem máte jistě krásný vztah, i volba vašeho povolání tomu odpovídá.

Od malička jsem byla přesvědčená, že budu pracovat s dětmi. Po rodinné škole v Novém Bydžově jsem absolvovala odborný kurz pro vychovatelky v Praze - Krči a pak jsem šla do rodin. Nejhezčí práce byla u těch nejmenších dětí, nikdy na to nezapomenu.

Vraťme se však k vašemu dětství, do míst, kde jste je prožívala.

V místě, kde dnes stojí Kozákův dům, stála typická venkovská chalupa s doškovou střechou. Patřila panu Vokrouhleckému. Ten obýval hlavní sednici, my jsme měli druhou sednici a komoru. Tam jsme žili čtyři i s dědečkem. Kolem nás stála jen chalupa Slavíkova, Wagnerova, kousek dál chalupa Havelkova a Stuchlíkova a samozřejmě hospoda U Císařů. Tam se pořádaly bály, vyhlášené byly „bábince“, ty

Kurz tanečního mistra St. Maliny - 8. 9. 1935

organizovaly ženy. Později zde byla postavena vila Trdlicova a jak se rozvíjelo lázeňství, tak vilek a vil v okolí přibývalo. Pamatuji se, jak se stavěla celá Husova ulice, vila Ledererova, Krausova a jiné. Když zbourali naši chalupu, tak jsme nějaký čas bydleli u Císařů, potom jsme šli sem do dvou místností a po dlouhém čase jsme tento dům koupili.

Jako děti jste si tu venkovskou idylu jistě užili.

V místech dnešního Jiráskova nábreží byl volný prostor, taková náves. Někdy sem zajížděly kolotoče, jindy se tu objevili zřejmě majetní cikáni, říkalo se jim „kotláři“. Byli ověšeni zlatými řetězy a prsteny. Na návsi pásli koně, asi s nimi obchodovali, říkalo se jim „koňští handlíři“. Večer rozdělávali ohně. Pro nás děti to bylo tajemné a romantické. Později na tomto místě byly vysázeny stromy a z návsi se staly Hasičské sady. Každý rok v květnu začali hasiči dvakrát v týdnu cvičit. Svolával je trubkou pan Knejfl, my děti jsme na to čekaly a zpívaly jsme: „Hasiči jedou, stříkačku vezou...“ Přesně 28. října 1928 k 10. výročí republiky byly sady přejmenovány na Jubilejní. Vzrostlé stromy byly pokáceny a vysazeny nižší dřeviny. Dnes je to Jiráskovo nábreží a zase si tu hrají děti...

Na které kamarádky a kamarády z dětství nejvíc vzpomínáte?

Nejvíce jsem asi kamarádila s Vlastou Stejskalovou a jejími sestřenicemi Stejskalovými, s Jitkou Sedláčkovou, na prázdniny přijížděl Toník Trdlíca. Ze školy si vzpomínám na Aninku Jakoubkovou, Božku Hlavovou, Marii Kozákovou a na Květu Fukse. A moje nejmilejší učitelka? Tou zůstala navždycky paní Boháčová, která mě učila v první třídě. Byla moc hodná, později se provdala za učitele Dohnala. Asi ve mně taky zanechala vzor pro vztah k dětem.

V roce 1941 jste se provdala a založila rodinu. Kde jste žili?

35 let jsme žili v Červeném Kostelci. Měli jsme menší textilní továrnu, ale ani ta neunikla znárodnění. Prožili jsme období krásné, ale i velmi těžké, když manžel musel do dolů. Ale snažím se vzpomínat jen na ty hezké chvíle. V roce 1974 jsem šla do důchodu, přestěhovali jsme se sem do Bělohradu. Ještě nějaký čas jsem pracovala v lázních a v Dětské léčebně, aby to nebyl do důchodu takový skok.

Ano, kruh se uzavřel, ale Bělohrad se změnil, jistě to pozorujete.

Hodně se změnil, je jiná doba. Ale jedna věc mně tu chybí: koupaliště. Už bych se koupat samozřejmě nechodila, ale vzpomínám, jak několik generací užívalo Pardoubek celé léto, mladí i starší. Pamatuji ještě na pana Vavřinu, ten byl plavčíkem ještě před starým panem Lelkem, ten nám dokonce ohříval na svačinu párky. Na dřevěné palubě u vchodu byly kabiny a dokonce dřevěná sprcha na ruční pumpu, ve vodě byla paluba a kláda, co děti se tam naučilo plavat...!

Ubezpečila jsem paní Lábusovou, že v Bělohradě koupaliště bude a že naši pravnucci si to jistě taky užijí...

Děkuji Vám, paní Lábusová, že jste se s námi podělila o Vaše vzpomínky. Je jich mnohem víc, než těch, které se vešly do tohoto článku, proto někdy příště Na shledanou!

Hana Friedrichová, foto: archiv

Významné výročí **Karla Václava Raise**

Letos je tomu 150 let, kdy se narodil spisovatel Karel Václav Rais. Stalo se to v zimě 4. ledna 1859 v malém domku čp. 30 na horním konci náměstí. Byl prvorozeným synem. Další byl Antonín a nejmladší Jindřich. Karel vychodil čtyři třídy bělohradské školy a přešel - jak se tehdy říkalo - „na handl“ do Vrchlabí, kde vychodil pátou třídu. Poté nastoupil do reálného gymnázia v Jičíně.

První učitelské místo nastoupil v Trhové Kamenici, kde učil a působil rovněž jako regenschori. Po čtyřech a půl roce přešel na školu v Hlinsku. Na Českomoravské vysočině se oženil s Marií, rozenou Hroznou, a ještě v Hlinsku se jim narodila první dcera Marie.

Svoji literární práci zahájil v roce 1881. Nejprve pod pseudonymem Prokop Bodlák, později pod svým jménem Karel Václav Rais.

Na Vysočině se odehrává jeho román „Západ“, předloha románu „Zapadlí vlastenci“ pochází z Pasek a z Vysokého nad Jizerou, román „O ztraceném ševci“ je psán z Harrachova. Další jeho romány pocházejí většinou z rodného kraje nebo z Podkrkonoší.

Po desetiletém působení na Vysočině se dostal dle svého přání do Prahy, kde působil na třech školách. Poslední byla dívčí měšťanská škola na Královských Vinohradech, kde byl ředitelem a odkud byl penzionován.

Zemřel 8. července 1926 v Praze, kde je pochován do rodinného hrobu na Vinohradech.

Ze vzpomínek na otce - Marie Míšková - Raisová

V našem bytě je dosud malý pokoj, který obýval náš tatínek. Je to jeho pracovna. Jsou v něm knihovny skoro ke stropu. Na jedné straně je poprsí Sv. Čecha, Tyla a Klicpery. O knihy si tatínek rád opíral pohlednice od milých lidí, obrázky míst, která měl rád. Jsou tam Domažlice od Čapka – Choda, podobizna Alšova od Antala Staška, Bělohrad, Hlinsko, kostelík v Kameničkách a jiné. Na stěně jsou podobizny rodičů, bratrů, dětí, vnučky a přátel, na psacím stole je podobizna mamčinina. Psací stůl si dal tatínek udělat, když se ženil, ale u něho pravidelně nepsal. Od útlého dětství pamatuji na psacím stole schránku na pera a tužky a černý kalamař, obyčejně bez inkoustu.

V koutku u knihovny se krčí babiččin kolovrat, nad ním jsou pověšeny tatínkovy housle. Nad umyvadlem visí „kastle“, jak se říkalo skříňce, v ní

sedí směle na koni sv. Václav a dívá se náramně přísně. Má nad hlavou dva andílky.

Z celého pokoje, ze všech milovaných památek na domov, měl tatínek nejraději staré hodiny, obyčejné švarcvaldky s ciferníkem, zažloutlým, červenou růžičkou zdobeným. Šly ze široka, rozvázně. Když si někdy chtěly odpočinout, přišel tatínek pro mne, abych je spravila, že nejdou. Říkal: „Prosím tě, hned; víš, že když nejdou, nemohu nic dělat.“ Otevřela jsem postraní dvířka hodin, trochu jsem kolečka strkala a hladila nebo jsem dala na místo vysunutou šňůru od závaží. Tatínek se pozorně díval na každé mé hnutí, a když hodiny zase ze široka zabraly, řekl spokojeně: „Inu, mistr!“ Styděla jsem se, jen náhoda mi pomáhala, ale pyšná jsem na tu chválu byla. Jak měl tatínek ty hodiny rád a čím mu byly, vyslovil v básni „Hodiny“ v knize „Z domova“. Začíná: „Hodiny staré

visí v jizbě mé, již v ní tak léta spolu žijeme“ a končí: „A klid jak zvolna plyne v duši mou, jen tikot hodin vlídně zvučí tmou...“ Tatínkův pokoj byl útulný kout, kam jsme chodili „na besedu“. Tam žil tiše a skromně, že by málokdo s tak skromným životem byl spokojen. Psal vždy u stolu, na němž měl všechno jednoduché příslušenství: lahvičku inkoustu, vždy černého, obyčejně dvě dřevěná držátka, malý skleněný popelníček, v něm úplně obyčejnou papírovou špičku a dvě i více tužek. Nejraději měl maličké, jimž říkal špačci, se špičkami dost obroušenými. Nosil vždy nějakou v kapsičce u vesty, a když se mu takový oblíbený mrňous ztratil, hledal po všech kapsách. Byla bych se divila, kdybych byla v tatínkově ruce viděla tužku delší. Na stole ležely dva kapesní nože, jeden krásný, nový, dar horníka, který tatínka navštěvoval, druhý starý, vychozený, před dávnými léty dar mamčin. Když otcova ruka sáhla po noži, vždy vzala ten starý, vysloužilý. Skřípec v koženém pouzdře byl také po ruce, později jej vystřídaly brýle.

Na stole ležel arch sacího papíru, na něm u pravé ruky čtvrtky čistého papíru, u levé čtvrtky popsané. Psal drobným pečlivým písmem, nedělal křivé řádky, písmenka byla jako korálky na šňůrce. Dopsané stránky lehce, jako když hladí, odkládal na stránky popsané. Každou práci psal téměř pravidelně dvakrát. Rukopisy do tiskárny odevzdával skoro bez škrtnů. Sazeči si jeho rukopisy pochvalovali.

Otec byl vážný, skoro smutný člověk. Přece se však někdy rád zasmál

Rodný dům K. V. Raise na bělohradském náměstí

Vzpomínka na K. V. Raise

Byl pěkný podzimní den, středa odpoledne, kdy nebylo školní vyučování. Hned po obědě jsme šli do stodoly mlátit žito.

Pojednou jsem mezi vraty zaslechl pozdrav. Do stodoly přišel náš řídicí učitel Antonín Sál ještě s jedním pánem. Pan řídicí hned vystřídal tatínka u mlátičky. To už ale přišla maminka, pečlivě si utírala zástěru a podávala tomu pánovi ruku a říkala mu: Pane spisovateli. A teprve potom jsem si uvědomil, že je to spisovatel K. V. Rais. Maminka volala na Vašíka, aby zastavil a nechal krávy odpočinout. Potom hovořili s panem spisovatelem a my v uctivé vzdálenosti zbožně naslouchali. Pan spisovatel ukázal na skupinu sedmi sourozenců a ptal se maminky: „Ty děti jsou, maminko, všechny vaše?“ Maminka se usmála a řekla mu: „Pane spisovateli, jsou naše, ale to nejsou všechny. Nejstarší Stanislav už vojákuje ve Stanislavi, Manča tkalcuje u Kremličků, Frantík šefcuje na Pace u Karlů a Jeník se učí u Bekrů v Bělohradě krejčím. My jich máme, pane spisovateli, jedenáct!“ A maminka naše předobrá, to řekla tak nějak s hrdostí... Pan spisovatel potřásl rukou jak mamince, tak tatínkovi a řekl jim: „Ať vám tu dá pánbůh pevné zdraví a hodně radosti z těch vašich dětí.“ Usmál se na nás a odcházeli od nás směrem k Valdovu.

Jindřich Kozel, Lány, foto: archiv

Město Lázně Bělohrad připravilo k 150. výročí narození Karla Václav Raise vydání jeho knihy „Ze vzpomínek“ - první díl. Rais zde popisuje dění, události a život v tehdejší Bělohradě. O čem sse v knize píše, nejlépe dosvědčí názvy kapitol, např.: Poloha a dějiny, Škola, Strava, Obyvatelstvo a řeč lidová, Vojna r. 866. Svoji kapitolu zde má i několik výrazných bělohradských postav, jako např. hudebník Fr. Vaňura, byšický poustevník Augustín Hoření, penězokazec Šulc nebo František Petera Rohoznický. Knižku je možné si zakoupit jako součást Bělohradských listů po odevzdání kupónu z BL 1/2009 za sníženou cenu 49 Kč, nebo za plnou cenu 70 Kč.

a s humorem uměl vypravovat. Nikdy, ani již dospělá, jsem ho neslyšela udělat nevhodný nebo hloupý vtíp nebo vypravovat nevkusnou anekdotu. Když se smál, měl v očích plno šelmovství. Nechodil rád do velkých společností, ale rád poseděl s několika dobrými přáteli.

Jak sám o sobě říkal, parádník nebyl. Nejraději nosil obleky tmavé, sakové, kravaty rovněž tmavé, klobouk měkký, jen někdy tvrdý; košile jen bílé. Škrobený límec měl i doma při práci. Oblékal se pečlivě, ale raději nosil obleky starší než novější. Dost dlouho novému obleku zvykal, často ho nechával dlouho pečlivě pověšený ve skříni, než jej oblékl.

Převzato z knihy Karel V. Rais - Studie, vzpomínky, dokumenty, r.v. 1959

Stránku připravil Ladislav Stuchlík

Karel Václav Rais se svými bratry

ROZHOVOR

se starostou Šárovcovy Lhoty

V letošním roce bychom chtěli v Bělohradských listech představit okolní obce. Městský úřad Lázně Bělohrad je pověřenou obcí 2. stupně, vykonává tedy pro ně státní správu, děti sem chodí do školy a pro některé je pouze sousedem. Na stavební úřad a matriku sem jezdí občané Šárovcovy Lhoty, Mlázovic, Svatojanského Újezda a Chotče, pro Pecku a Vřesník jsme jenom sousedem a ať se nám to líbí nebo ne, něco společného máme.

Jako prvního jsme oslovili starostu Šárovcovy Lhoty pana Pavla Vícha.

Pane starosto, představte nám na začátek trochu sebe a svoji obec.

Práci pro obec vykonáváme všichni po zaměstnání, ani post starosty není uvolněná funkce. Údržbu obce děláme smluvně dohodami. Obec má 200 stálých obyvatel a přes léto se díky chalupářům zvedá jejich počet na 350 až 400 lidí. Součástí Šárovcovy Lhoty jsou i Tikova, které mají dvanáct stálých obyvatel, Bertoldka tři, Libín pět a Radov, kde jsou pouze dva stálí obyvatelé. Ten bereme jako součást obce, protože to vlastně je jen jeden velký tábor. Ostatní domy jsou využívány jako chalupy a jsou část roku prázdné.

Začíná nový rok, je čas bilancovat a říci, co bude dál.

Šárovcova Lhota má rozpočet kolem 1,5 milionu korun, což není mnoho. Z toho se musí zaplatit stále výdaje, elektřina, údržba a podobně a na investice mnoho nezbyvá. Z dotačních titulů jsme na rok 2008 dostali peníze na dvě akce. Na rozhlás, který jsme nedávno dokončili a na projektovou dokumentaci obnovy vodovodu a zbudování nové vodárenské nádrže. Vodu máme svou z pramenů nad vesnicí, ale nové předpisy a požadavky na úpravu

vody nás nutí dobudovat k stávajícímu vodovodnímu řadu další zařízení. Dalším důvodem je připravovaná výstavba domů v místech, kam současná vodovodní síť nedosahuje, a to je třeba změnit.

Šárovcova Lhota v posledních letech získala několik významných ocenění.

Asi největší zásluhu na tom má bývalý starosta pan Knězáček. Za něho jsme byli v roce 2005 vyhlášeni jako první v kraji a třetí v republice. V roce 1991 jsme se odtrhli od Mlázovic, se kterými jsme byli administrativně spojeni a nastoupili jsme vlastní cestu. Obec se od té doby výrazně zvelebila a jdeme stále kupředu. Naše nádraží bylo v roce 2008 vyhlášeno jako třetí nejkrásnější v republice v soutěži, vyhlášené Českými drahami. Když jsem byl v Praze převzít ocenění, které se předávalo ve vládním salonku na Hlavním nádraží, házel se tam miliony a mluvilo se o tom, jak ČD zrekonstruovaly nádraží, tu za 15, tu za 20 milionů. Uvědomil jsem si, že nám tehdejší majitel, kterým ČD byly, daly tři balíky barev, jinak nic. Ostatní všechno platila obec a sponzoři, které obec sehnala. Dnes, pokud bychom tenkrát do opravy nešli, by budova nádraží již dávno spadla. České dráhy se trochu chlubí cizím peřím.

Provozujete také Obecní hospodu.

Zakoupili jsme budovu, která byla původně pivovarskou hospodou, pak poštou. Zrekonstruovali jsme ji do dnešní podoby. My ji neprovozujeme, pouze pronajímáme. To samé platí pro obchod, budova je naše a prodává v ní námecce.

Děti od vás chodí do bělohradské školy.

Ano, máme s tím dobrou zkušenost a i v době, kdy jsme patřili pod Mlázovice, sem děti do školy chodily. Bělohrad je pro nás lépe dostupný, je sem přímé a krátké vlakové spojení, jezdí sem i autobus. Mnoho Lhotečáků v Bělohradě pracuje nebo přes Bělohrad do práce jezdí. Proběhlo sice krátké období, kdy byla snaha podpořit Mlázovice a pár ročníků dětí do mlázovické školy chodilo, ale to bylo skutečně jen krátce. Myslím, že s bělohradskou školou jsou lidé spokojeni a neslyšel jsem žádnou vážnější připomínku.

Do Bělohradu jezdíte na stavební úřad a na matriku, jak jste spokojeni?

Tady není žádný vážný problém a určitě je to pro nás jednodušší než jezdit do Jičína, Hořice nebo do Nové Paky.

V čem byste viděl další spolupráci mezi Bělohradem a Šárovcovou Lhotou?

Město i naše obec leží při toku Javoroky, na jedné vlakové koleji, sousedí pozemky a jsme oba součástí bělohradské kotliny. V tomhle krásném kraji bych viděl spolupráci hlavně v rozvoji turistiky. Například spojení Bělohradu a Lhoty cyklotrasou nebo vycházkovou pěšinou přes krásnou lokalitu Hrádek by přivedlo výletníky k nám, kde by se mohli občerstvit v hospůdce, vyjít na Libín, do Mezihorského údolí. Nebo obráceně chalupáři by mohli jít pěšky k vám na nedělní koncert do Bažantnice a pod. Většina vycházkových tras z Bělohradu vede na jinou stranu, na Horní Novou Ves, na Tetín, na Lány a Hřidelec. Sem dolů je to slabší. Je tu lyžařský vlek v Mezihorí, sice není na našem katastru, ale Lhotečáci jsou tahouny provozu. Bělohrad je pro nás důležitým sousedem. Směřuje tam nákupní síla, řada lidí je tam zaměstnána, děti chodí v Bělohradě do zájmových kroužků. Je zde ale i řada dalších možností, ať ve sportovní či právě ve zmíněné turistické oblasti.

A život v obci?

Hlavním a jediným oficiálním zájmovým spolkem jsou tu hasiči, kolem nichž se to všechno točí. Pak je tu spolek Karas, což je spolek přátel Mezihorského údolí, a řada neoficiálních aktivit. Máme vlastní sportoviště, koupaliště, společně sportujeme, udržujeme obec a bavíme se. Já si myslím, že se tady žije lidem hezky.

Děkuji za rozhovor

Ladislav Stuchlík, foto: autor

Bulharská mise

Ve dnech 26. listopadu – 1. prosince 2008 jsme společně se žáky 9. ročníku Evou Svobodovou a Ondřejem Hartmanem navštívili bulharské partnerské město Belene. Bulharští přátelé nás pozvali na mezinárodní fórum Představy mladých lidí o rozvoji partnerských vztahů mezi spřátelenými městy, jehož pořadatelem bylo právě Belene.

Bulharští hostitelé včele s panem starostou Petarem Dulevem se o nás starali více než vzorně. Po celou dobu našeho pobytu dávali najevo, jak si naši návštěvy cení, připravili bohatý program a zajistili skvělé ubytování.

Ohled po příjezdu do Belene přijal celou naši delegaci starosta Dulev na místní radnici a žáci školy byli představeni účastníkům fóra pro mládež. Eva Svobodová a Ondřej Hartman reprezentovali Lázně Bělohrad (a vlastně celou Českou republiku) v projektu, při kterém se účastníci navzájem poznávali, představovali svoji rodnou zemi a své bydliště a zpracovávali projekt zaměřený na představy mladých lidí o mezinárodní spolupráci. Naši zástupci – Eva a Ondra – byli znevýhodněni jak početně (dva oproti ostatním více jak desetičlenným skupinám), tak věkově (ostatní účastníci byli 16 – 18 letí). Přesto obstáli na výtečnou a i ostatní účastníky zaujali jak svými znalostmi angličtiny, tak svým skromným vystupováním. Fórum proběhlo ve dvou dnech – 27. a 28. listopadu, zbytek návštěvy byl zaměřen na poznání městečka a okolních zajímavostí této přidunajské části severního Bulharska.

Belenská oblast patří k nejhudším v celém Bulharsku, oblast je postižená velkou nezaměstnaností a značnou chudobou. Velká pozornost všech je proto upřena na stavbu jaderné elektrárny, která bude pro tento region znamenat jak nové pracovní příležitosti, tak investice do stavebnictví a je pro belenské příslibem k prosperitě a „lepšímu časům“. S vedením jaderné elektrárny jsme se setkali 28. listopadu a prezentace tiskového mluvčího o průběhu stavby byla velmi zajímavá.

29. listopadu jsme navštívili město Veliko Tarnovo, historické sídelní město bulharských carů. Toto krásné město (ve srovnání například se Sofií) zdobí dominantní carského sídla a pravoslavného kláštera, která je sice dochovaná pouze z části, ale je postupně kompletně rekonstruována.

Jsem ráda, že jsem právě já byla vybrána na cestu do partnerského města Belene v Bulharsku. Počasí se velmi vydařilo. Cesta byla zdlouhavá, ale mohlo to být mnohem horší. Zúčastnili jsme se fóra, kde bylo cílem vytvořit projekty a navázat kontakty mezi mladými lidmi, kteří se těchto fór účastnili. Ubytování v místním hotelu bylo velmi pěkné. Navštívili jsme muzea, která se zabývala bohatou historií této oblasti. Těší mě, že jsem se mohla seznámit s novými lidmi, ochutnat zdejší jídlo, vidět zdejší památky a poznat kulturu Bulharska. Jsem přesvědčena, že mi tato cesta dala aspoň něco malého do budoucnosti. A doufám, že spolupráce těchto dvou měst bude pokračovat.

Eva Svobodová

Bulharští studenti představují svoje město

30. listopad byl ve znamení zájezdu do městečka Svišťov. Město má pro Bulhary obrovský význam, neboť právě zde došlo v roce 1877 k překročení Dunaje rusko-rumunskou armádou a po bitvě, při které padlo mnoho ruských generálů, začalo postupné osvobozování Bulharska od téměř pětisetleté nadvlády Turků. Ve městě je památník připomínající tuto událost, přidunajská louka je poseta pomníky padlých ruských generálů a v místním muzeu návštěvníci mohou shlédnout historické dokumenty o osvobozování Bulharska, historické zbraně, uniformy a další památky připomínající bitvu. Ve Svišťově jsou též k vidění rozsáhlé archeologické vykopávky byzantského sídla z prvního století. Obnova je financována Evropskou unií a pracují na ní archeologové z celé Evropy.

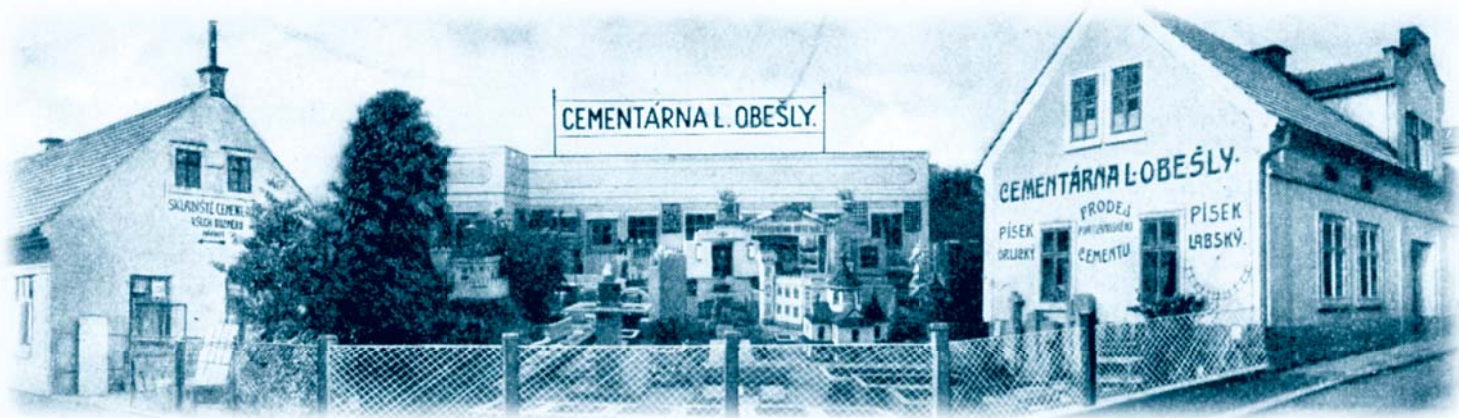
Kromě návštěv měst jsem měli možnost navštívit místní školu a mateřskou školku, jež jsou velmi dobře udržované a svědčí o tom, jak si místní samospráva považuje svých školních zařízení. Tamní základní škola je dvanáctiletá, v Bulharsku je povinná školní docházka osm let a po osmém ročníku většina žáků pokračuje na téže škole dále (jakoby na našem gymnáziu). Školka a jesle fungují v jednom zařízení, děti se do školky přijímají od 2,5 let a všichni bez výjimek školku platí. V Belene mají též ne zrovna moderní sportovní halu, ale i na ni jsou patřičně hrdi.

Celkově je ovšem rozdíl mezi českým a bulharským městem markantní. Belene jen o něco menší než naše Hořice nemá stadion, krytý bazén, posilovnu, fitness, divadlo, kulturní sál – ve městě poměrně dobře funguje pouze kino. Především bytovky a rodinné domky v okrajových částech jsou zanedbané a málo udržované. Belenské centrum díky evropským penězům dosahuje parametrů evropských měst. Je upravené, parková úprava je vkusně umístěna do zástavby. Zajímavostí je množství bank v tomto městečku (napočítali jsme jich asi 16 – a všechny fungují a zdá se, že prosperují), zaujme také počet hospůdek a restaurací, kterých je nespočetně – a většina z nich je od rána do večera plná hostů.

Naše bulharská mise posunula vztahy mezi Láznemi Bělohrad a Belene směrem k užší spolupráci. Dohodli jsme se na spolupráci škol a představitel města jsou pozváni na letošní folklórní slavnosti. Také folklórní soubor Hořeňák a belenský folklórní soubor domlouvají spolupráci. Je dobře, že spolupráce s tímto městem začala a že naše návštěva česko – bulharské partnerství posílila.

Jaroslav Jirásko, Jiří Ulver – členové rady vyslaní do Belene, foto: Jaroslav Jirásko

CEMENTÁRNA LADISLAVA OBEŠLY

Dnes, když se chcete pustit do stavby baráku či zámkové dlažby chodníku na zahradě, tak máte možnost si objednat stavební prvky od celé řady domácích i zahraničních firem. Dá se říci, že by vzorky od těchto dodavatelů s přehledem pokryly plochu menšího letiště.

Kdo však byl u počátku? Kdo začínal s cementovými výrobky? První bělohradskou cementárnu otevřel před sto lety Ladislav Obešlo.

Ladislav Obešlo pocházel od Nového Bydžova, z Veselské Lhoty, kde se 4. června 1881 narodil. Před první válkou se seznámil na taneční zábavě v Miletíně s Marií Vávrovou, dcerou tamního kováře. Spolu založili rodinu i cementárnu v Bělohradě na Třetí straně.

Hlavním artiklem Obešlových byly cementové tašky s patentní izolací. Dále měli na skladě skruže, jímky, roury, žlaby, patníky, nádržky, dlaždice i zahradní ozdoby: trpaslíky, zajíce, křemenáče, hrad i zámek. V létě třicátého roku získala cementárna na bělohradské průmyslové výstavě zlatou medaili, první místo.

Veškerá práce se prováděla ručně. Míchačky na beton nebyly. Firma Obešlo zaměstnávala čtyři dělníky. Mezi nimi byl i soused Zmátlík, Poner z Lánů, Kouba, který bydlel Na Lepším. Vyrábělo se z portland-

ského cementu, labského a orlického písku. Povožník Merta, ten měl koně Fuksíka a řadu let Obešlovým vozil z nádraží písek a cement. Vodu pravidelně dodávala blízká Javorka.

Vedle vlastní cementárny postavil Ladislav Obešlo i dva další domy. Jeden v sousedství a druhý na Dolní Nové Vsi. Na Třetí straně byl navíc i krámk se smíšeným zbožím.

V létě sedmačtyřicátého roku stihne Ladislava Obešlu při procházce ke Kačírkovým mozková mrtvice a umírá. Bylo mu šestašedesát. Firmu dál vede jeho manželka. Zanedlouho však přichází „vítězný“ únor 48 a cementárna pomalu dohasíná.

„Děda s babičkou měli dvě dcery. Starší byla moje máma, ta si vzala Karla Raina. Táta pocházel z Modlibochova u České Lípy. Druhá, mladší dcera, teta Jenčková, se dvakrát provdala. Jejím druhým mužem byl výbornej pražskej trumpeták Jenček,“ rozebírá rodinnou ságu Martin Rain, 64letý vnuk Obešlových. „V Bělohradě jsem začal chodit do školky. K sestřám Šinkmanovým. Kamarádil jsem s kluky ze sousedství - Jorskou Vlačihovým a Jirkou Imlaufem, Vajsíkem. Jirka za dědou do cementárny hodně chodil. Děda byl na něj přísněj, věděl, že se Jirka, malý sigřík, chytne každý lotroviny. Jirka musel často ukázat obě kapsy, co v nich má. Většinou provázek, kudlu a prak. Děda někdy s Jirkou laškoval. Umazal mu cementem ucho a pak ho posílal domů k mámě umejit, že je špinavej. Já jsem dost odkoukal od pana Ponera, to byl velkej pracant a fachman v té cementárně dědy. A pan Merta, když dovezl z nádraží písek, tak vždycky dal věrnýmu Fuksíkovi krajíc chleba. Jinak většina Obešlových měla malířský vloh. Děda, moje máma i strej-

da Jaroslav na Tetíně. Viš, že i po desítkách let potěší to, když vidím na stodolách u Hradce, Pardubic, Bydžova, Chlumce tašky od firmy Ladislav Obešlo. Hodně se prodávalo cementového zboží právě dolů do kraje,“ nostalgicky vypráví Martin Rain a dodává: „V pozůstalosti dědy jsem našel poděkování od britského velvyslanectví za pomoc anglickým letcům. A na půdě zimní rukavice, kanady s kožíškem a dlouhý zelený montgomerák. O některých událostech druhý války věděl jen málokdo a děda byl spíš skromnější.“

Někdy před sto lety začala cementárna Ladislava Obešly. Do Prostředního Dílu a na Horní Ves jezdím na kole. Většinou po Třetí straně. Proti odbočce ke Kačírkovým zase vidím cementové tašky, usměvavé trpaslíky i středověký hrad.

A víte, že těch šílených sto let se nezdá tak mnoho.

Eduard Čeliš, foto: archiv Martina Raina

5.11.2008

Vážený pane Stuchlík,

před zasedáním redakční rady jsme Vám elektronicky zaslali článek reagující na text pana starosty v letním čísle BL. Na rozdíl od předchozích materiálů jste nám nepotvrdil jeho příjem ani po opakovaném dotazu. Členové redakční rady se zmínili, že text nebyl redakční radě předložen k nahlédnutí. Posíláme Vám jej proto znovu (elektronicky i klasicky) a doplněný o aktuální zjištění. Považujeme za nezbytné jej zveřejnit v nejbližším čísle neboť:

- reaguje na redakci znovuotevřený důležitý problém
- vyjadřuje se k novým aktuálním faktům
- představuje nezávislý názor, který potřebně vyvažuje názor oficiální

Současně přikládáme pro rubriku dotazů několik podnětů, které jsme zaznamenali na poslední schůzce i v rozhovorech s veřejností.

S přátelským pozdravem
za výbor OS BH

Mgr. T. Fassati a MUDr. M.Pauli

Odpoověď: *Za redakci Bělohradských listů musím sdělit, že elektronickou poštou žádný článek nepřišel, tudíž jsem jeho přijetí nemohl potvrdit a ani jej předložit redakční radě k nahlédnutí. Upozorňuji, že o „nezbytnosti“ zařazení článku do BL rozhoduje redakční rada a nikoliv výbor OS BH.*

Ladislav Stuchlík, šéfredaktor

OPRAVDU NESKONČÍ OBCHVAT NA NÁMĚSTÍ?

(Jiný pohled na současnou situaci se silniční přeložkou)

V letním čísle BL náhodný tazatel aktuálně připomenul nebezpečí, které zneklidňovalo veřejnost od samého počátku projektu navrhované přeložky dopravy vedoucí Lázeňskou ulicí mezi bytové domy v Prostřední Nové Vsi. Nebezpečí spočívající v možnosti, že bude postavena jen první část komunikace kolem Brtve a auta pak budou muset do Jičína jezdit přes náměstí. Tuto alternativu je nutné systematickou přípravou vyloučit a nenechat náhodě. Starosta LB pan Ing. Šubr k této věci v daném vydání BL sdělil jen jeden fakt: že celá přeložka ve směru Miletín – Jičín bude realizována jako jedna stavba. To ovšem čtenáři BL nemůže stačit, neboť neví, jaká je záruka, že tak investor opravdu učiní a jaké jsou

s tím spojeny předpisy. Zato ale ví, jak se v Čechách pracuje. Dochází k započatí staveb komunikací, které pak vinou neproveditelného výkupu pozemků stojí. Tím může být vykonáván nekorektní psychický nátlak na majitele nemovitostí, kteří se často oprávněně brání vyvlastnění. Tady je třeba, aby pan starosta uvedl konkrétní kroky, které spolehlivě zabrání rozestavění nedokončitelné stavby.

V bělohradském případě nejen nelze pro daný typ přeložky dotáhnout vyvlastnění do cíle, ale současně pan starosta v diskusních minulých let poctivě poznamenal, že pokud nepůjdou nemovitosti na trasu přeložky vykoupit, násilím by se to řešit nemělo. Nyní jde o to, aby veřejnost dostala přesnou informaci, na kterou se může spolehnout. To se týká také často opakovaného slibu, že přeložka bude řešena tzv. intravilánovou formou, což zabrání svévolnému překračování omezené rychlosti. V českých podmínkách jsou v tomto směru jedinými účinnými opatřeními příčné prahy a umělé obloučky se středovými ostrůvky fyzicky nutící bezohledné řidiče přibrzdit. Aby měla veřejnost důvěru, že účinná opatření přeložka skutečně zahrne, měla by být nejdříve realizována na páteřní komunikaci z Horní do Dolní Nové Vsi, kde je rychlost mnoha řidiči překračována velmi bezohledně.

Poznámka k „dezinformaci“ Bílého Hradu o prioritách dopravních staveb kraje. Nechtěná záměna krajské správy silnic za správu dálnic byla jen formalitou, přesto se omlouváme. Podstata informace je ale v oněch prioritách. Na webu má Krajský úřad důsledně zpracovanou i zdůvodněnou koncepci rozvoje cyklistické dopravy, jakou bychom očekávali tím spíše u dopravy silniční – motoristické. Ta tam ale není vůbec. Běžný občan nemá důvod cestovat do Hradce a na úřadě studovat Generel zpracovaný v roce 2005. Z něho by se však pouze dozvěděl, jak je na tom kraj velmi špatně a že celkové náklady na opravy silniční sítě se všemi navrhovanými body jsou astronomické. Žádné priority natož jejich důsledné zdůvodnění se v materiálu nevyskytují. Pokud by se mezi ně měla bělohradská přeložka dostat, musely by být odsunuty mnohem větší problémy v jiných městech. Jediným, značně relativním argumentem pro Bělohrad z krajského hlediska je zvýšení standardu Anenských slatinných lázní. Srovnáme-li ale průjezd naším lázeňským územím s Jáchymovem, Bohdančí nebo Mariánskými lázněmi, zase není příliš o čem mluvit. Aby byl generel použitelným podkladem nejen pro řešení „záplat“ na největší problémy, ale jako koncepční materiál pro úvahy o budoucnosti, musel by být doplněn studií o předpokládaných změnách frekvence různých průjezdných tras po dostavbě D11 za Hradec a výstavbě R35.

Lidé ví, že komunikace s krajskými institucemi značně vážně, což se projevilo při tahanicích o výsledky měření hlučnosti

v Lázeňské ulici. Ty má nyní po osobní návštěvě starosta LB stručně opsány. V případě jejich zveřejnění je však třeba upozornit na riziko zneužití jejich výkladu. Jednak je třeba řádně odborně vysvětlit, co naměřené hodnoty znamenají a jak se k nim dochází, jednak je třeba zdůvodnit podle našeho názoru neopodstatněné konstatování, že po uzavření Lázeňské ulice došlo k podstatnému zhoršení dopravní situace v celém regionu.

Při této příležitosti si uvědomili obyvatelé jiných dopravně ohrožených ulic v Bělohradě, že mají stejné právo na dodržování norem hlučnosti a podali vlastníku komunikací – KÚ - stížnost s žádostí o měření. Teprve až budou změřeny všechny hlavní trasy procházející městem a vyhodnoceny včetně nezávislé oponentury, může mít kraj argumenty pro zveřejňování priorit některé stavby. S tím musí souviset i zakreslení izofony (čáry vypovídající o šíření hluku od zdroje) nejen k nově navrhované přeložce, ale také ke stávajícím průtahům Bělohradem.

Veřejnost si jistě všimla, že obč. sdružení Bílý Hrad nevidí svět černobíle a vedle kritiky otevřeně mluví také o kladech činnosti radnice, zastupitelů nebo Anen. slatinných lázní. Vážíme si rozvoje i kvality práce, kterou management ASL dosahuje. Vítáme snahu radnice hledat finanční zdroje na náročnou opravu zámku projektovaného slavným architektem. Kvituje, že je radnice pozorná i k drobnostem, jako je sekání trávy u vedlejších cest či osazení dalších laviček na vycházkových trasách. Snahu lázní zbavit se dopravy chápeme, je to jejich přirozená podnikatelská potřeba. Chválíme i snahu radnice získat pro Bělohrad nadstandardní řešení dopravy, ale je třeba do koncepce vyváženě zahrnout všechny faktory, aby si veřejnost s úsměvem neříkala, že nikdo ze zastupitelů nemá u plánované přeložky svůj dům. Těšíme se, že i my se od představitelů města i lázní dozvíme, co je na naší aktivitě, dotýkající se řešení dopravy, chválihodné.

Za výbor občanského sdružení veřejnosti oznamujeme, že byly přijaty rezignace předsedy a místopředsedy na jejich funkce a Bílý Hrad je nyní veden kolektivně celým výborem. Dlouholetému předsedovi Edovi Čelišovi je na místě poděkovat za velkou obětavost a odvahu, s nimiž se věnoval velmi nevděčné práci. Obdivujeme jeho trpělivost, s jakou snášel velmi nevkusné výpady proti své osobě shora i zdola. Bělohradská historie jej bude vzpomínat, jako jednoho z mála odvážných, kteří po roce 1990 přispěli k vyváženosti mladé nedokonalé české demokracie.

Mgr. Tomáš Fassati,
MUDr. Martina Pauli
a další členové výboru OS BH.

Vážení,

jsem velká patriotka města, vyrostla jsem tady, bydlela jsem kousek od lázní a Byšičky znám již od dětství, kdy jsme se táhli se sáňkami a později na lyžích přes Bažantnici na Byšičky sjet šusem největší kopec...

Uplynulo již hodně vody a svět se mění, nelíbilo se mi tenkrát zjištění, že na té naší louce, kde jsme vyrostli, lázně postavily minigolf. Musím ovšem říct, že minigolf hraju ráda, a tak jsem se nakonec s touto skutečností smířila, vzpomínky na tu nádhernou louku jsou sice krásné, ale chápu, že minigolf lázním i městu prospěl a louka je správně využita k rekreačním účelům pro všechny.

No a teď, ten velký golf na Byšičkách, miluji Byšičky, jezdívám tam často, to místo je opravdu úchvatné a pro mě má nějaké zvláštní kouzlo, ten rozhled je k nezaplacení, sednu si na lavičku, za mnou Augustýnek a koukáme do kraje...

Golfový areál asi změní tu malebnost opuštěného kostelíčka, který ční do kraje, který láká lidi k procházce do ticha přírody... Ale už teď je více než zřejmé, že ten klid, jako býval dřív, už tam také není, málokdo vyjde ke kostelíčku pěšky, aut nahoru vyjíždí dost, spousta aut stojí tak různě kolem a mladí se tam projíždí na in-line bruslích, někdy tam je docela cvrkot.

Znám jedno místo, kde golfový areál absolutně nenarušil ráz krajiny, kde krása přírody zůstala zachována a golf tomu místu sluší. Jedná se o obec Dýšina, ležící severovýchodním směrem od Plzně, kde kdysi toto místo bylo vyhlášeným letoviskem a to již za první republiky v údolí řeky Klabavy. Prosim, podívejte se na její internetové stránky a také na stránky golfového klubu, odkazy <http://www.obecdysina.cz> a www.golfplzen.cz. To místo je moc krásné, strávila jsem tam v loňském roce pár měsíců a tento kouzelný kraj prošla křížem krážem. Golfový areál má také sídlo (zázemí) v bývalém statku, golfové jamky jsou umístěny podél říčky Klabavy až k Ejpovickému jezeru, kde je jedna z jamek umístěna na ostrůvku jezera... Samozřejmě je tento golfový areál přínosem pro obec, ale jak se k jeho výstavbě stavěli místní obyvatelé před jeho realizací, to nevím.

Četla jsem v Jičínském deníku, že bělohradští občané jsou silně proti vybudování tohoto areálu, možná to bude opravdu jen tím, že chtějí zachovat malebnost Byšiček, že se bojí, tak jako já, o kouzlo tohoto místa...

Ale čas se zastavit nedá, také jsem si nedokázala představit u Pardoubku nový lázeňský hotel a už se rýsuje ve své velikosti, koupaliště Pardoubek také zub času ohlodal, zůstalo zde jen torzo a tak hotel toto místo pozvedne. Prostě svět se mění a měnám se člověk nevyhne.

Přála bych si, aby každý, kdo bude rozhodovat o možnosti výstavby golfového areálu, měl dostatek informací k tomu:

- aby rozhodl ve prospěch všech obyvatel města, lázeňských hostů a turistů
- aby každý měl jasnou představu a informaci o tom, jak takový areál bude vypadat
- aby hlavně tomuto krásnému koutu naší krajiny nikterak neublížil

Mé velké přání je, jestliže se rozhodne o výstavbě golfového areálu na Byšičkách, aby tento byl zasazen citlivě do této krajiny a nijak nenarušoval nám všem dostupnost na kouzelné místo, které Byšičky bezesporu jsou...

Zdraví Alena Lorenčíková (Bališová)

Vážená redakce,

před časem jsem si přečetla Bělohradské listy, kde se píše o mém tatínkovi a rodině. Nemám slov, kterými bych Vám poděkovala za krásný a citlivý přístup a hodnocení jeho práce. On byl velmi skromný a mnoho řeči nenadělal, jenom lituji, že se toho nedočkal.

Já žiji od šestatřiceti roků v Liberci, ale ani dnes jsem si nezvykla. Bělohrad je moje Ithaka. Moc ráda bych se ještě prošla Bělohradem a okolím, ale už to nejde, tak si alespoň počtu v čítance a moc děkuji autorce.

Vážená redakce, děláte to dobře a já Vám ještě jednou děkuji i za svou rodinu.

Dobré zdraví a hodně zdaru v každé práci přeje

M. Hanousková roz. Čelišová

OCEŇOVÁNÍ NEMOVITOSTÍ

Rodinné domy, chaty, byty, haly, stavební a zemědělské pozemky, porosty

Jana Pajrová

Vlkov 20
Nová Paka
509 01
telefon: 493 721 098
mobil: 775 621 098

Nabízíme služby

PEDIKÚRA
klasická pedikúra,
masáž nohou,
peeling, zábaly, SPA pedikúra
(péče o nohy, solné zábaly nohou)

MANIKÚRA

klasická manikúra, masáž rukou,
peeling, zábaly, P - shine
(kúra na ozdravení přírodních nehtů)

MODELÁŽ NEHTŮ

modeláž nehtů UV gelem,
Francouzská modeláž

Ilona Fejfarová, Dolní Nová Ves 23,
Lázně Bělohrad, mobil: 608 452 403
e-mail: ifejfarova@seznam.cz

Vážená redakce,

v posledním čísle „Bělohradských listů“ jste psali v článku „bylo, nebylo“ o tkalcích v Bělohradě. Dovolte mi, ač nejsem rodilá v Bělohradě, abych přispěla „trochou do mlýna“. Můj otec byl rozený jako jeden z hochů mého dědy. A můj děda p. Josef Lasík nar. 1856 v Bělohradě, byl tkadlec. Nebydlel v řadovém domě, ale ve vlastním domě čp. 91 ve Vojtíškově ulici. Byl, jak jsem se dozvěděla a vyčetla z dokladů, vrchní tovární mistr tkalcovský. Vychoval se svojí ženou Marií pět synů, z nichž jeden padl v první světové válce v Itálii a jeden se utopil na Pardoubku. Zemřel a je pochován i jeho žena na hřbitově v Bělohradě. Jistě ani oni, jak jsem se dozvěděla od otce, nežili v přepychu, ale spokojeně a ve vzájemné úctě. I můj otec vyprávěl mnoho historek z mládí. Všichni byli vychováváni k práci a povinností, ale dokázali jako děti užít mnoho klukovin, jako vybírání peněz z modrého jezírka a jak utíkal před hlídačem. Byli to věci, o kterých dnešní děti nemají ani zdání. Možná je to i škoda. Tenkrát nebylo tolik peněz jako dnes, nežilo se ani v takovém stresu, jako dnes. A to nám možná dnes chybí. Tak asi nějak žil můj děda a jeho rodina. Tak jako mnoho jiných.

Díky za Váš čas, který jste věnovali čtení tohoto asi nic neříkajícího dopisu.

Přeje redakci mnoho úspěchů a hodně nových podmětů z dřívějších dob. Protože každý by měl znát něco ze své minulosti.

S pozdravem

Jana Zoubková - Lasíková

Vážený pane Stuchlíku,

jsem z Jablonce n. N. a můj známý z Ústí nad Labem. Jsme oba zanícení obdivovatelé zdejšího kraje a vašeho znamenitého časopisu. Já od jara do podzimu jezdím do Lánů, takže mám možnost si BL zajistit. Potíž je hlavně v zimních měsících. Ráda bych se proto zeptala, zda by byla možnost objednat si předplatné na rok 2009 pro Mgr. Riegera z Ústí nad Labem. Předplatné bych zaplatila já, ale BL by šly přímo do Ústí, či zaslání přímo do Ústí na dobírku.

Víte, tak skvěle vedený časopis jsem daleko široko neviděla. Každý najde to, co chce a my dva jsme genealogové. Navíc většina mých předků pochází právě z okolí Bělohradu. Proto nás zajímají především články z historie.

Děkuji a zdravím

Helena Horáková

Na závěr lázeňské sezony 17. 12. 2008 byl v Anenských slatinných lázních slavnostně otevřen nadchod spojující budovy Grand, Janeček a Annu Marii. Pacientům a návštěvníkům lázní tak odpadlo přecházení silnice. Mohou se teď bez kabátů a v domácí obuvi dostat na své procedury. Celá stavba přišla lázně na osm milionů korun, projektovala ji projekční kancelář R atelier Brno - ing. Černík. Dřevěný skelet dodala firma CB s. r. o. Liberec. (las, vl)

Vandalismus, závist či zloba vedly „neznámého umělce“ k provedení takovéto výzdoby Kalského mlýna?

Ve středu 10. 12. 2008 představila Policie České republiky v zastoupení npor. Bc. Josefa Kordíka a prap. Jana Pavláška na bělohradském náměstí nové policejní vozidlo Škoda Octavia. Občané si mohli auto prohlédnout a při té příležitosti se i zeptat příslušníků policie na to, co je zajímavé. V rámci obnovy vozového parku dostalo novopacké policejní oddělení (pod které Bělohrad spadá), celkem tři vozy Octavia. Dva sedany a jeden kombík. Mimo novou barvu a standardní výbavu mají i speciální doplňky, jako je vysílačka, maják, omyvatelné zadní sedačky a připojení na výpočetní techniku, umožňující přes počítač okamžitě hledat v celostátních policejních databázích. Podle slov npor. Kordíka jsou postupně vyřazována stará vozidla a v rámci čtyřletého programu obnovy nahrazována vozy Škoda a Volkswagen. (las)

V listopadu se konalo v areálu lázní významné výroční shromáždění delegátů hospodářské komory kraje. Konalo se symbolicky na území jičínského okresu, protože v loňském roce došlo ke sloučení Regionální hospodářské komory v Hradci Králové s Oblastní hospodářskou komorou v Jičíně, takže podnikatelská samospráva je nyní v rámci kraje reprezentována jediným subjektem – Krajskou hospodářskou komorou Královéhradeckého kraje. Zahájení tohoto shromáždění se zúčastnili i starosta Lázní Bělohradu Ing. Pavel Šubr, generální ředitel lázní Ing. Radim Kalfus, ministerský rada Ing. Bohumír Páleník a předseda výboru pro dopravu zastupitelstva kraje Vlastimil Dlab. Podnikatele jičínské oblasti krajské hospodářské komory reprezentovali u předsednického stolu členové představenstva krajské komory Mgr. Ladislav Groh, jeden z místopředsedů a David Jung. Před vlastním shromážděním se konalo setkání podnikatelů a pozvaných hostů s náměstkem ministra dopravy Ing. Emanuelem Šípem o přípravě projektů formou PPP (spoluprací veřejného a soukromého sektoru) v oblasti dopravy a o dopravní infrastrukturu kraje. Této části se zúčastnil i radní Královéhradeckého kraje s gesčí pro dopravu Josef Ješina.

PhDr. Čestmír Jung, oblastní ředitel krajské hospodářské komory - Jičín

Lehkým krokem,
celým rokem

PEDIKÚRA

a masáž
nohou

- ▶ Ošetřuji i nohy diabetikům
- ▶ Vánoční poukázka od 120,- Kč

Telefon: 602 417 263

Chaloupská Daniela

Barákova 174 (za poštou), Lázně Bělohrad

MINI PIZZERIA MAIDA

Vás vítá do nově otevřeného prostoru na adrese
Malé náměstí 135

Maida • Sýrová • Salámová • Capricciosa
Hawai • Čtyři druhy sýra • Olivová
Šunková • Špenátová • Tuňáková
Margherita • Salám + kuk

Objednávky na tel. čísle
773 076 928

Otevírací doba: PO-PÁ 10:00 - 20:00, SO-NE 12:00 - 20:00

To nemůže být pravda...!
Vy stále neprodáváte své zboží přes internet???

Využijte naše jedinečné řešení:
Internetový obchod na míru

CIS ME GA SHOP

Vyhodnocen mezi třemi nejlepšími v ČR
Neomezený počet položek zboží a kategorií, členění zákazníků do skupin, přístup do administrace odkudkoli, automatické generování SEO url, možnost doprogramování jakékoli funkcionality, neomezeně jazykových mutací, platby přes internet a mnoho dalších jedinečných výhod

Náš shop využívají:
www.adidasshop.pl, www.adidasshop.sk
www.adidasshop.cz, www.reebokshop.cz,
www.albisport.cz, www.sexyobleceni.cz
a mnoho dalších...
... s naším e-shopem roste Váš obrát

cis
COMPLETE INTERNET SERVICES

Fortna 43, Jičín
Tel. 800 900 231
www.cis.cz

ZA HOKEJEM I

Český hokej v listopadu 2008 oslavil 100 let. Ten náš, bělohradský, je o 30 let mladší - vznikl v roce 1938. České a československé zásluhy o evropský a světový hokej jsou známy. Mistři nerostou jak tak z ničeho. Podhoubí, zázemí, kluci na venkovských rybnících, na malém zamrzlém plácku. Mnoho malých oddílů a klubů a mezi nimi i SK Lázně Bělohrad. Pravda, dnes je vše jinak. Pojďme ale o dobrých osmdesát let zpátky.

S hokejem se v Bělohradě začalo dávno před rokem zrodu, před osmatřicátým. Mohl za to rozhlas, jehož vzhlas se šířil po českém venkově. V té době byla v oblíbě pražská hokejová mužstva LTC a ČLTK. Zásluhou komentátora Josefa Laufera se stali z posluchačů rozhlasu fandové hokeje, aniž by kdy tento sport viděli.

Kluci na Pardoubku začali tedy hrát hokej. Hráť, to není však správný výraz. Lépe: zkoušeli hokej. Jakmile zamrzl dva a půl hektaru velký rybník, nastala shánka po vhodných větvích. Ty musely být v dolní části zahnuté, aby připomínaly pravou hokejku. Místo puku se používalo dřevěného špalku.

První opravdový puk se dostal do Bělohradu oklikou. Do našeho města jezdil, coby lázeňský host, pan Lorenz, jenž byl funkcionářem v LTC. Poněvadž v té době nebylo ani v Praze umělé kluziště, jezdili před sezónou hráči LTC trénovat do Špindlerova Mlýna. Jednou poslal pan Lorenz do Bělohradu korespondák: Dostavte se na nádraží, hokejisté pojedou do Špindlu! V určený den a hodinu se domácí v hojném počtu dostavili na nádraží. Pan Lorenz jim předal puk. Za usměvavé asistence hráčů, kteří se dívali z oken vlaku. Valná většina bělohradských vyznavačů hokeje viděla porvé a možná i naposledy své idoly z národního mančafu.

Puk však nebyl nový. Byl již ohraný. Hrany měl uražené a zaoblené. Asi ani reprezentanti neměli puků nazbyt.

Pro Bělohradáky to však byl opravdický puk, slavný puk. Hrálo se s ním dva roky, než zapadl do nezamrzlého pramene v rákosí Pardoubku. V létě se usilovně hledal. Marně. Zapadl do bahna a leží tam doposud.

Puk ne ledajaký.

Puk od hokejistů LTC Praha.

Po roce 1930 se do Bělohradu přistěhovali Zeithammerovi. Starý Zeithammer měl obchod s uhlím. V baráku bělohradského panství, v „důchodě“.

Když se začínalo hrát na Pardoubku, tak mezi borce přišli mladý Václav Zeithammer. Rázem všem hokej dokonale znechutil. Měl nejen skutečnou hokejku, ale dokonce i brusle - kanady. Místní jezdili na šlajfkách. Zeithammer měl i ramenní, loketní a holenní chrániče a důležitě a obřadně se do nich strojil. Soupeřům ani spoluhráčům se nechtělo s takovým борcem hrát. Pak se však ukázalo, že jenom výstroj hokejistu nedělá. Někteří se Zeithammerovi vyrovnali, jiní jej i předčili.

S nedostatkem výstroje se místní kluci smířili. Ale touha mít pravou hokejku a alespoň „džeksyn“ je ovládla. Šetřili a postupně měli hokejku i lepší brusle.

Krátce i o bruslení. Tomu se věnovala převážně mládež. Dospělých chodilo bruslit málo.

Stálým bruslařem byl Josef Vích, který bydlel pod kostelem v dnešní Vojtíškově ulici. Pan Vích jezdil taky ještě na šlajfkách. Uměl však krásné osmičky. Po celou dobu kroužil na čerstvém ledě, na jednom fleku. Po jeho odchodu vždy zůstala jasná stopa - bezvadná, souměrná osma.

Bělohradské krasobruslařské začátky.

Po Josefu Víchovi přišli Jaroslav a Běla Zachovi z Německého kopce v Horní Nové Vsi. Zachovi byli koncem čtyřicátých let několikánásobnými mistry republiky sportovních dvojic!

První přírodní kluziště se začalo budovat na cvišišti za sokolovnou. Průkopníkem byl Karel Knejfl, majitel železářství na náměstí a náčelník Sokola.

Měl syna Zdeňka, pozdějšího bělohradského hokejistu. Karel Knejfl chtěl vytvořit lepší prostředí pro hokej, bez občasných zmáčení ve studené vodě Pardoubku. Chtěl pomoci při rozvoji sportu, který měl jeho syn rád.

Cvičiště ale mělo výškový rozdíl 80 cm! V létě se začalo s odkopem zemin z horní části cvičiště. Úmorná, zdoluhavá práce, bez mechanizace. Nadšení třicítky místních velké, terén se podařilo snížit o 40 cm.

Za dva roky se pokračovalo. Práce již byla snazší. Eda Jakoubek, také jeden ze zakladatelů bělohradského hokeje, přivedl koně a pluh. Dvakrát se ještě plocha rovnala, než vznikla slušná rovina. Při prvních mrazech se začalo kropit, ne napouštět. Bělohradské přírodní kluziště bylo hotovo.

Psal se prosinec 1936.

Jarda Weinbauer, výborný útočník a později obránce nejlepší doby hokeje v Bělohradě, měl něco přes dva roky. Oldřich Vinčálek a Slávek Forman začali chodit do první třídy.

Přírodní kluziště za sokolovnou. Kluziště, na kterém tito borci a mnoho dalších hráli hokej.

Tvrdý a nejrychlejší kolektivní sport na světě.

Zapustil své kořeny v bělohradské kotlině.

Přibližně rok 1940. Zleva: F. Mach, Novotný, F. Munzar, Vl. Forman, F. Pech, Vl. Hájek, M. Vaňura, Somol. Dole: O. Hlavatý.

2. ledna 1954 V nových dresech před utkáním se SK Vinary 6:4. Dole zleva: J. Hruška, M. Vaňura, E. Stejný, F. Němec, F. Mach. Nahoře zleva: A. Kozel, M. Hrnčíř, Bř. Forman, R. Břízek, J. Weinbauer, O. Vinčálek a J. Jakoubek.

BODYČEK A KARAFIÁT

Žil hokejem a květinami.

Hokej začal na levém křídle. Po pětačtyřicátém v útoku se Slávkem Formanem a Radkem Břízkem. To mu bylo sedmnáct. Jako synek živnostníků sloužil vojnu na Ostravsku u pomocných praporů, pétépáků. I tady hrál ale hokej. Občas zaskočil i ve fotbalové bráně, jaksi navíc. Dobře hrál i stolní tenis.

Hokej však u něho vyhrál. Hokej, zimní sport tvrdých chlapů. Hokej, kde bez kvalitního bruslení jsi jako stavebník bez cementu. Hokej, krutý, ostrý, ale překrásný ve své kolektivní podobě. Hokej a jeho československé poválečné úspěchy. Ten hokej mu učaroval.

FRANTIŠEK NĚMEC (1928 - 1985)

Trénoval víc než druzí. Vylepšoval svoji výstroj. Vždyť Franta Němec měl snad první hokejovou přilbu na východě Čech. Mnoho let se staral o kvalitní led na kluzišti za sokolovnou. Žlutohnědým kabrioletem značky Mercedes jezdil stříkat, dělat led, shrnovat napadaný sníh. Několikrát za noc. Jasně, že mrzlo jen praštělo.

Hrál obránce, dvojice obránců Mach - Němec byla něco jako Gut - Tikal v národňáku. Vyhledával posily, vedl dorost i žáky.

Když před jedenáctou večer končil v Bělohradě hokejový mač, tak za dvacet minut poté vezl autem Zdeňka Červeného do Špindlu na chatu, kde tento útočník a bruslařský elegant spravcoval.

V amatérských podmínkách dělal hokej jako profík. Obětavost mu byla vlastní. „Franta přivez na chotečskou faru pinpongový stůl a košík míčků. My, kluci jsme stáli v pozoru nastoupený,“ dnes vzpomíná Bohuslav Vejrosta.

A květiny. Obdobný přístup. Lásku ke květinám a podmínky pro zahradničení zdědil po rodičích. Vypracoval se na zahradníka známého od Chrudimi po Vrchlabí. Kytice a věnce od Františka Němce se neslo krajem. Květiny - astry Němcových vyhrávaly soutěže. Slušná řádka svatebních kytic pro bělohradské nevěsty byla dodána z pardubických Polabin, kde měl později Němec uznávanou zahradnickou firmu.

Jsou pojmy, jež nejdou k sobě. Neladí. Nejsou jaksi harmonické. Lední hokej a květiny. Puk a chryzantény. Bodyček a karafiát. František Němec. Hokejista a zahradník naprosto vyvrací zažitě tvrzení. Obojí měl rád.

PIŽLOVO KLUIŽIŠTĚ, ROMANOVÍ A BABKY U TELKY

Eva a Pavel Romanovi

Už po roce 1900 se v Bělohradě bruslilo. Nejen na rybnících, ale i na Javorce, která nebyla ještě regulována, regulace proběhla v roce 1927. Řeka tvořila četné zátočiny a mělčiny. Ty v zimě zamrzaly a daly se pro bruslení dobře využít. Most u lékárny byl kamenný se dvěma oblouky. A pod ním, za Pižlovými, se řečiště rozšiřovalo. Dům Pižlových, to je dnešní, již delší dobu opravovaný barák na východním rohu Malého náměstí. Stávala zde Kučerova benzinová pumpa. Obchodník Jindřich Pižl, hybná páka veškerého kulturního dění ve městě, byl také iniciátorem zřízení kluziště na Javorce. Před zimou byla pod Špringrovými vybudována na řece hráze. Když mrzlo, tak vzniklo nádherné kluziště. O to pečoval Honzíček Víchů, místní ponocný. Nad ledovou plochu rozvěsil lampióny. Prodával čaj, grog a zákusky. A taky hrál na flašinet. Tady se scházela bělohradská omladina a kluziště po hezkou řádku bylo dobře sloužilo.

Ke kluzišti pana Pižla se váže jedna moje vzpomínka ze začátku šedesátých let. Světem letělo krasobruslení. Hned po fotbale a hokeji táhl tento druh sportu. Sledování krasobruslení hodně souviselo s rozmachem tele-

vize. Na taneční páry, sportovní dvojice a jednotlivce se koukalo snad v každém druhém baráku. Obrovský to rozdíl proti dnešku. Mistrovství světa, olympiáda, Vídeň, Paříž, Stockholm, Praha. A československá taneční dvojice par excellence - Eva a Pavel Romanovi.

My doma na Třetance nalepený na zářící bedně. Evě a Pavlovi držíme palce. Mladí i staří. Mezi staršími dvě nádherně člověčí postavičky. Sousedka paní Pechová a její švagrová, pětadesátiletá paní Kačírková. Ta při pohledu na ladnost, svěžest a velký šmrk Romanových říká Pechové:

„Gusto, Gusto! Takhle jsme taky jezdili! S Lojzou Krausovým tam dole u Pižlových. To přeci vůbec nic není.“

Pechová, která byla vždycy tak trochu hrubšího zrna, Kačírkovou srovnává:

„Tončo, hovno. Hovno jste jezdili! Tohle jsou Romanovi, Romanovi, rozumíš! To je něco úplně jiného než to vaše ježdění a držení se za ručičky s Lojzou Krausovým! A jak jsem znala Lojzu, tak jste každou chvíli odfrčeli na grog.“

Eduard Čeliš,

foto: archiv Jiřího Hlavatého

Herec Pavel Trávníček v základní škole

Ve středu 17. prosince 2008 proběhlo v aule základní školy představení nového 3CD Františka Davida Skořepy Příhody kapříka Pepíka. O křtu nosiče jsme informovali v BL již dříve, několik měsíců po uvedení titulu na trh přijel autor představit své dílo přímo dětem z města, ve kterém se děj jeho příběhů odehrává.

Jak u Františka D. Skořepy bývá zvykem, přivezl na představení svého 3CD jednoho ze známých umělců, kteří v jeho povídkách namluvili různé postavy. Tentokrát žáci základní školy mohli osobně poznat herce, režiséra a majitele divadla Pavla Trávníčka.

Pavel Trávníček nezapřel své moderátorské umění a ve zhruba hodinovém pořadu stihl pro děti zrealizovat soutěž ve zpěvu, v tanci a v koledách. Sám několikrát vystoupil se svými písničkami, které s kolegyní a manažerkou svého divadla (bohužel z playbacku) zazpíval. Za asistence Františka Skořepy pobavil děti několika vtípkami a roztleskal zaplněnou aulu.

Na závěr tento známý herec věnoval zájemcům své fotografie.

Jaroslav Jirásko

Pro dobro věci

Tříkrálová sbírka, kolikrát o tom slyšíme v médiích a ani již nevnímáme význam této ušlechtilé akce. Málokdo však ví, co všechno to obnáší a k jakému účelu sbírka slouží.

Organizace letošní Tříkrálové sbírky se ujal Ing. Tomáš Jirásko ve spolupráci s Oblastní charitou Jičín a Městským úřadem Lázně Bělohrad. Dobrovolníci - dospělí a hlavně děti - chodili 3. a 4. ledna 2009 ve svém volném čase koledovat i přes nepřízeň počasí. Vytvořilo se celkem 8 skupin. O tom, že se celá akce zdařila, svědčí výtěžek sbírky 20 789 Kč, který bude věnován na charitativní účely, tzn. na pomoc potřebným v našem okrese.

Poděkování patří ing. T. Jiráskovi a Městskému úřadu Lázně Bělohrad za vstřícnou spolupráci a všem velkým i malým koledníkům.

Největší dík však patří všem těm, kteří nezavřeli dveře a otevřeli svá srdce, aby přispěli jakýmkoliv obnosem pro potřebné z blízkého i vzdálenějšího okolí.

Děkujeme. *H. Steinerová*

Poděkování paní učitelce Krausové

Stává se už téměř tradicí, že paní učitelka Iva Krausová se svými žáky nacvičí předvánoční besídku pro rodiče, babičky a dědy, známé a ostatní, kdo chtějí něco hezkého vidět a slyšet. Program, který trval skoro hodinu, byl bohatý na písničky, aerobic a scénky na úrovni divadelního představení, zkrátka děti nám ukázaly, co umí a jak jsou šikovné. Šikovná je i paní učitelka, když secvičila s dětmi takovýto program. To je výkon hodný profesionálů. A takovou učitelku máme na naší základní škole. Děti nám připravily také pohoštění, atmosféra při besídce v nás vyvolala pocit radosti, klidu a spokojenosti, přesně to, co by měli lidé mít v srdci před Vánoce. A za to patří velký dík Vám, paní učitelko Ivo.

Rodiče dětí 4. A

Karel Václav Rais

Při příležitosti 150. výročí narození spisovatele Karla Václava Raise položili zástupci města Lázně Bělohradu, starosta Pavel Šubr a Ladislav Stuchlík, spolu s ředitelem ZŠ Jaroslavem Jiráskem věnec a kytici na hrob tomuto největšímu z bělohradských rodáků. Že se na pana spisovatele nezapomíná, svědčila cestička prošlapaná ve sněhu k jeho hrobu na pražských Vinohradech a věnec a kytky položené na náhrobním kameni. *(las)*

Městský úřad Lázně Bělohrad upozorňuje občany na

MOŽNOST ODEVZDAT DAŇOVÉ PŘIZNÁNÍ k dani z příjmů v Lázních Bělohradě

Finanční úřad v Jičíně dohodl se starostou města Lázně Bělohrad výjezdy pracovníků finančního úřadu do Lázní Bělohradu, kde budou v zasedací místnosti Městského úřadu předávat a vybírat od poplatníků přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008

pondělí 16. 3. 2009	9:00 - 13:00	---
středa 18. 3. 2009	---	13:00 - 17:00
pondělí 23. 3. 2009	9:00 - 13:00	---
středa 25. 3. 2009	---	13:00 - 17:00

Pracovníci finančního úřadu budou vydávat i daňové poštovní poukázky, kterými je možno na poště uhradit daňovou povinnost.

Formuláře je možné si vyzvednout na Městském úřadě v Lázních Bělohradě už nyní.

Železnice Aleny Fléglové

